

živá!
SLOVA

1986 5
ročník XVIII

Učíme se...

Malý vrabeček pozoroval vlaštovky, jak se chystají k odletu do teplých krajin. „Já tu ale musím zůstat přes zimu,“ uvažoval vrabeček, „protože to tak Pán Bůh chce. Však On se o mě vždycky postaral, a tak se mu svěřím i na tuto zimu. Ve Slově Božím je napsáno, že se Pán Bůh stará i o vrabečky.“

A přišla zima, zlá, tuhá zima. Vlaštovky a jiní ptáci už dávno odletěli. Zem ztuhla jako kámen, ale to ještě nebylo tak zlé. Ledacos se našlo. Vrabeček přespával ve staré kůlně. Jednoho rána se vzbudil a všude bylo bílo. Sněhová přikrývka přinesla vrabečkovi hlad. „Co teď? Kdepak já něco najdu?“ Lítl sem a tam, a i když mu v bříšku kručelo, přeletováním z ulice do ulice se pěkně rozechrál. Sedl si na holý kaštan a pozoroval okolí. Na římsách ležely bílé přikrývky, na komínech byly bílé čepice. Vítr profukoval ulicemi a smetával sníh lidem do očí.

Najednou se v protějším domě otevřelo okno. Dětská ručka sme-

OD
VRABEČKA

tla smetáčkem sníh z plechu za oknem a něco tam nasypala. Jakmile se okno zavřelo, vrabeček —frrrr—, už byl u té dobroty a zobal a zobal. Ještě i pro druhé ptáčky zbylo, a tak se ta malá ptačí drobotina nasytila.

„Jak bude ale zítra?“ povzdechl si sýorka. „Dobре, zase dobré. Když se o nás Pán Bůh postaral dnes, postará se i zítra.“ řekl jí vrabeček, frr a radostně odletěl.

Kéž bychom se v našich mnohých starostech dovedli od oněch ptáčků něčemu naučit! Což nemáme nádherné zaslíbení ve Slově našeho drahého Pána a Spasitele? (Mt 6,25-34).

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 798 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roku. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava, čj. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

Sedm kroků na cestě ke vzdouře ke smíření

Není snad výstižnější obraz v Božím slově o pádu člověka do propasti hřachu, ale i o jeho obrácení a návratu do široce rozevřené Otcovské náruče, než je podobenství o marnotratném synovi (L 15,11-24).

CESTA dolů

PROSAZOVÁNÍ VLASTNÍ VŮLE je první krok, který vede člověka na šikmou plochu. „Otče, dej mi díl statku, který mně náleží“. Syn není spokojen se životem v otcově domě. Nevyhovuje mu domácí řád, povinnosti, názory otce ani jeho úzkoprsá morálka. Otcova vůle není jeho vlastní, neztotožňuje se s ní, nemá v ní zálibení. Chce jít vlastní cestou, ne se podřizoval otcí. Mladý muž má své představy o životě. Jeho názory jsou moderní a mráčka odpovídají době, v níž žije. Je dospělý, má právo na vlastní život a také právo na svůj majetkový podíl. Není to nic nového pod sluncem. Podobnou cestou se ubíral Adam, a po něm všichni jeho potomci. Lidé touží po nezávislosti a po životě, který by žili jen v souladu se svou „svobodnou vůlí“.

Nezávislý postoj k otci přenáší vzápětí syn do praktického jednání: „A po nemohných dnech, shromáždív všecko mladší ten syn...“. Kde není lásku a úcta k otci, tam panuje **SOBECTVÍ**. Syn neshromážduje pro své blízké ani pro otce ani pro staršího bratra, ale na prvním místě je jeho já. Sobec nemyslí na druhé, ale naopak vyzdvihuje vlastní osobu. Známe z Božího slova řadu příkladů chtivého, lakomého jednání i s jeho důsledky. Připomeňme si Nábala s jeho odmítavým postojem k Davidovi, vztah bohatce k žebráku Lazarovi a Achanovu posedlost po majetku, která přivedla jeho osobní tragedii i neštěstí pro Izrael. Sobectví je přičinou mnohem hřachu, pádu a lidského neštěstí.

Od sobectví je už jen malý krůček k **ODDĚLENÍ**. Peníze jsou v měšci, cestovní zavazadla připravena. Syn může vykročit. Svět je lákavý a otevírá doširoka svou náruč. A tak „...odešel do daleké krajiny“. Láska spojuje člověka s člověkem. Je silným poutem, které vžádě jednoho ke druhému. Láska obnovuje už často porušené vztahy mezi lidmi, staví mosty nad překážkami, buduje cesty od člověka k člověku a boří hrady nahromaděných nedorozumění. Jestliže láska spojuje, pak sobectví rozděluje; jestliže láska boří a odstraňuje překážky mezi lidmi, pak sobectví překážky staví a hromadi. Mladší syn je sobec. Není ve správném vztahu k otci. Nic ho k němu nepoutá, neváže, a proto se od něho odděluje. Jde svou cestou. Opouští otce, jeho dům a zemi, v níž až dosud žil. Neodchází na sousední statek, do blízkého města, ale jeho cesta vede až do „daleké“ krajiny. Syn netouží být pod vlivem otce, netouží ho čas od času navštívit a netouží o něm ani slyšet.

Nyní se konečně vyprostil z vlivu a dohledu. Teprve nyní může žít „svobodně“ podle svých představ a v souladu s hlasem svého srdce. V této chvíli má volné ruce k uskutečnění své životní filosofie: „... a tam rozmrhal statek svůj, byv prostopášně živ.“

PROSTOPAŠNÝ ŽIVOT je důsledek jeho životních názorů a představ. Oddává se nezřízenému, bujněmu životu. Jeho chování si nepřipouští hranice a omezení. Jedná tak, že opovrhuje všemi mravními zásadami. Takové chování bylo přiznáno pro obyvatele Sodomy. O bezuzdnosti mluví apoštol Pavel v epištolu k Římanům: „Proto, že poznavše Boha, nectili jako Boha, ani jemu děkovali, ale marní učinění jsou v myšleních svých, a zatímco jest nemoudré srdce jejich... Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich k nečistotě... tak i Bůh vydal je v převrácený smysl, aby učinili to, což nesluší“ (R 1,21-24,28). Jen syn, který nikdy nepochopil, neprozuměl a neopětoval otcovu lásku, může takto jednat.

Až do této doby se mu vše dařilo, všechno vycházelo podle jeho představ. Ale nyní nastává zvrat. Přichází něco, co doposud nepoznal: „... stal se hlad ve-
liký v krajině té, a on počal nouzi trpěti“. Na mladého muže dolehla hmotná nou-
ze, která je obrazem **DUCHOVNÍHO STRADÁNÍ**. Kde je promrhaný mravní kapitál,
tam doléhá na člověka duchovní bída. Samson byl nazarejský, byl zasvěcen Hos-
podinu už od svého narzení; měl mimorádná požehnání, byl obdařen nesmírnou
tělesnou silou. Svým neodpovědným životem o všechno přišel. Život začal s vel-
kým rozletelem, ale končí ho ve hmotné i duchovní bídě, tělesně zmrzačený, s vy-
loupnutýma očima a svázán řetězy, mele v domě vězňů. Je to úděsný stav du-
chovní bidy, v níž se člověk ocítí.

Ale ještě není na dně. Vrchol **PONIŽENÍ A DEGRADACE** teprve přichází: „I
všed přidržel se jednoho měšťána krajiny té; a on jej poslal na pole své, aby
pásli vepře.“ Z mladíka, který mohl žít v hojnosti na otcově statku, se stává pasák
vepří! Tak daleko to dopracoval ve svém „svobodném a nezávislému“ jednání. K
jakému životu byl předurčen, a kde se nyní nachází! I Samson byl předurčen,
aby vysvobozenal Izraelce z ruky Filištinců. Ale neposlušnost Hlásidla ho při-
vedla do ponížení a degradace. Tento nazarejský končí v hanbě a potupě, když
slouží Filištincům pro pobavení: V podobném podřádném postavení se nyní na-
lézá mladší syn, který se nechal ovládat svými žádostmi.

Už zbývá poslední krůček na cestě dolů. Mladší syn sestupuje na dno propasti. Nyní jeho pád vrcholí, když se ocítá ve **HMETNÉ BÍDĚ**: „I žádal nasytiti
břicho své mlátem, které svině jedly, ale žádný nedával jemu!“ Pro majitele
jsou cennější vepři než pasák. Pro pasáka není ani dost slupek z vyvařeného slá-
du, aby ukojil tělesný hlad. Dědic a spolumajitel rodinného statku to dopracoval
až sem. Do takové bidy a nouze ho zavedla jeho neposlušnost. Tady končí jeho
cesta po šikmě ploše, pád je zastaven.

Cesta vzhůru

Díky Pánmu za všechna taková zastavení, za všechny přirozené důsledky našich
provinění, které přicházejí v našich životech. Při nich si uvědomujeme, jak dale-
ko jsme odesli z blízkosti milujícího Otce. S mladým mužem se začíná něco dít!
On si **UVĚDOMUJE SVŮJ STAV** a současně si **UVĚDOMUJE, KDE JE VŠEHO DO-
STATEK**: „Přišel pak sám k sobě, řekl: Jak mnozí nájemníci u otce mého hojnost
mají chleba, a já hladem mru!“ Po vši prožité bídě se rozpomíná, kde je dosta-
tek. Ten není ve světě, ale doma u otce. Jak šťastné poznání, které ho otáčí o
sto osmdesát stupňů! Je to první nesmělý krůček ze dna propasti směrem vzhůru.
Blahoslavěni jsou ti, kteří lační a žízní. Neboť jim je zaslíbeno, že budou na-
syceni a napojeni.

Praktický důsledek poznání vlastního stavu a s ním i vědomí místa hojnosti,
má své vyústění v **PEVNÉM ROZHODNUTÍ UČINIT ZMĚNU**. „Vstana půjdú k otci
svému...“ Jak je toto důležité! Kolik lidí se dostane až na dno, kolik si jich uvě-
domí svůj stav, ale jak málo je těch, kteří mají pevnou vůli učinit rozchodný
krok. Jsou mnozí, kteří si jasné uvědomují svou hříšnost a s ní svůj ztracený stav.
Ale u toho nelze skončit. Je nutné udělat závěr a pak vykročit z bludného kru-
hu. Jak povzbudivě zní, že ten, kdo hledá, nalézá a kdo tlouče, tomu bývá otev-
řeno! Mladší syn se rozhodne šťastně — zcela jednoznačně pro návrat domů.

A šťastný je i jeho další krok, co musí učinit, aby se mohl vrátit k otci. Jediná
možná základna pro setkání a odpusťení je v upřímném **POKÁNÍ**: „Otče, zhřešil
jsem proti nebi a před tebou!“ Bez upřímné změny myslí nelze hledat cestu
zpátky. Kde schází lítost, vyznání vlastních hříchů spáchaných proti nebi i lidem,
tam zůstává člověk stát někde na počátku nastoupené cesty, ale nikdy nedojde až
na její konec. Komu schází pokora a nízké smýšlení o vlastní osobě, ten nikdy
nenajde zpět cestu do Otcovy náruče.

Po změně myslí je možný **NÁVRAT**. „I vstav, šel k otci svému“. Jít lze jen
s pokorným srdcem. Syn ví, že cesta je volná, že nyní smí přistoupit k otci. Chce
se vrátit tam, odkud odešel. Syn touží po otci, na kterého si ve svém souběžtví
dříve ani nevpomněl, touží po domově, po kterém se mu po celou dobu pobytu
v cizině nezastesklo. Je pokořen tak, že nechce uplatňovat synovské nároky, je
připraven pracovat jako námezdný dělník!

Ale co otec, je ochoten přijmout ztraceného syna? „A když ještě opodál byl,
uzízel jej otec jeho, a milosrdněm byv hnut, přiběh, padl na šíji jeho, a polí-
bil ho.“ Otec je milosrdný a laskavý. Jeho srdce je naplněno láskou. Vyblíží v
ústřety svému synovi. Nyní je možné **USMÍŘENÍ**. Nyní je možné mezi oběma plně
obecenství. Vždyť milující otec nikdy nezapomněl na svého syna, stále se ve skrytu
trápil a toužil po jeho návratu. Konečně dochází k setkání, na které tak dlouho čkal. V této chvíli může nezdárnému synovi všechno odpustit a plně se s ním smířit.

Co následuje dál? Syn je **OBLEČEN DO ROUCHA SPRAVEDLNOSTI**: „Přineste
to roucho první...“ Je oděn, obut a ozdoben prstenem. Jak krásný je to obraz
omilostněného a opravedlněného hříšníka. Syn je obléčen, slává se svatým: je
obut, aby se již více nepotísnil nečistotou; na jeho prst je vsunut prsten, tak
jsou potvrzena jeho synovská práva. Toto vše smí vírou v Pána Ježíše Krista přij-
mout každý hříšník.

A poslední krok, který ho vede až na samý vrchol? Ten je v **OBNOVENÉ RA-
DOSTI**, „... Budíme veselí... I počali veseli být.“ Syn se raduje, že nalezl otce
a otec je naplněn štěstím, že má opět svého syna. Jen v náruči otce je možná
plná a pravá radost. Tak, jako ukazuje 1. kapitola epištolky k Římanům hrozný
stav hříšníků, kteří se odvrátili od Boha, tak 5. kapitola téhož listu hovoří o omi-
lostněných hříšnících, kteří jsou opravedlněni na základě viry v Pána Ježíše. Jim
je dán pokoj, přístup k Boží milosti, radost z naděje Boží slávy, radost ze sou-
žení, trpělivost, zkoušky, naděje a Boží láska (R 5,1-5). Jsme i my omilostnění
hříšníci?

Kde jsem? Jak daleko jsem od Boha? Kráčím dolů, jsem na dně propasti ne-
bo se k Němu blížím? Možná, že mi schází už jen poslední dva nebo tři kroky.
Nezastavujme se na cestě vzhůru, ale učíme i ten poslední krok do rozevřené
Otcovy náruče, abychom mohli v plnosti s Ním prožívat radost ze vzájemného
obecenství.

—hk

Císařův dar

2K 9,15.

Vypravuje se, že římský císař dal jednou někomu ze svých přá-
tel velmi vzácný dar. Když obdarovaný přítel namítl, že je to příliš
velký dar, vladař odpověděl: „Ten dar není příliš velký pro císařovu štědrost.“

Náš Bůh je veliký král a rád nám dává vzácné dary. Mějme te-
dy zalíbení v tom, žádat Jej o velké věci. Avšak ten největší dar, to-
tiz spasení v Ježíši Kristu, nám dává, aniž jsme Ho o to prosili. Dává
jej z pouhé milosti a skrzen naší víry. Víra Boží dar nijak nemění
ani nezlepšuje, toliko jej přijímá. Ten dar je v Kristu připraven, stačí
jen po něm vztáhnout ruku víry a přivlastnit si jej. Víra je přijíma-
cí orgán našeho srdce.

SVADBA BARÁNKOVA

„Radujme sa, jasajme a vzdajme mu slávu, že prišla svadba Baránkova a jeho manželka sa už pripravila.“

Zjavenie 19,7

„večere“ z hľadiska miesta ich konania a povahy?

Aby sme správne porozumeli učeniu Písma o svadbe Baránkovej, potrebujeme sa zoznámiť so zvykmi a tradíciou doby, v ktorej žil Pán Ježiš.

Svadba v Izraelovi za čias Pána Ježiša obyčajne prebiehala v troch etapách: 1. zasnúbenie, 2. predstavenie a 3. svadobná hostina. Sňatok mladého muža s mladou ženou nebol výsledkom ich vzájomnej dohody, ale zmluvy, ktorú uzavreli ich otcovia.

zasnúbenie

Prvá etapa, zasnúbenie, teda začala uzavrením zmluvy, a to už v dobe, keď ženích a nevesta boli ešte deťmi. Bol to akýsi obchod, zmluva bola spisaná za účasti sudcov a právne zväzovala mladých ľudí k sebe. Tak boli napríklad zasnúbeni Mária s Jozefom. K rozchodu takto zasnúbenej mladej dvojice mohlo dojsť jedine verejným zrušením tejto rodičovskej zmluvy o ich deťoch, čomu dnes spoločensky odpovedá rozvod. Takýto archaický spôsob zásnub mal mladú a neskúsenú dvojicu strážiť pred intímnym životom pred svadbou a zaručiť budúcomu manželovi čistú a vernú ženu podľa Božieho poriadku o nezrušiteľnosti manželstva a jeho časné pozehnanie pre manželský a rodinný poriadok.

V 2K 11,2 čítame: „... lebo som vás zasnúbil jednému mužovi, aby som vás

predstavil a oddal ako čistú pannu Kristovi“. Pavel tu vystupuje ako duchovný otec korintskej zboru. My, veriaci Ľudia, sme zasnúbeni Pánu Ježišovi. Preto se nemáme poškvrňovať cudzím učením, bezbožnými svetskými aj telesnými vplyvmi, lebo by to bolo porušením zasnúbenia a väznou prekážkou pre naše dokonale spojenie s Bohom.

predstavenie

Druhou etapou sňatku v dobe Pána Ježiša bol predstavenie. Keď chlapec a dievča, ktorí boli predtým zasnúbení, vyrástli v dospelých ľudí, otec ženícha poslal svojho služobníka do domu nevesty so zmluvou zasnúbenia a s požiadavkou, aby sa zmluva už naplnila a otec nevesty dal svoju dcéru za manželku jeho synovi. Potom sa uskutočnil obrad, ktorému sa hovorilo predstavenie. Otec nevesty vzal ruku svojej dcéry a vložil ju do ruky ženíchovho otca na znamenie splnenia zmluvy. Ženíchov otec potom vložil ruku nevesty do ruky svojho syna ako znamenie splnenia zmluvy z jeho strany. Tým bola nevesta predstavená ženíchovi ako jeho manželka. Od tej chvíle boli títo mladí Ľudia v skutočnosti svojí ako manželia, a mohli začať žiť manželským životom. To bol vlastne svadobný obrad.

O predstavení cirkve čítame v Ef 5,25-27: „Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu, aby si ju postavil pred seba slávnu, cirkev, nemajúcu škvurny alebo vrásky alebo niečo takého, ale aby bola svätá a bezvadná“. Výraz „aby si ju postavil“ vlastne znamená „predstavil“. Apoštol Pavel vidí v duchu nebeského Otca, ako vkladá ruku nevesty – cirkevi do ruky svojho Syna, Ženícha, aby tak raz navždy boli spojeni do nerozlučného zväzku. Aj apoštol Juða to má na mysli, keď piše: „A tomu ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete a postavíť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní“ (v. 24).

Aj keď je to Otec, ktorý predstavuje cirkev ako nevestu svojmu Synovi, predsa je to Syn, ktorý sa svojou obe-

fou na kríži postaral o čistotu cirkvi. Je to Jeho zásluha, že v Božích očiach sme svätí, bez poškvrny a vrásoky. On sám si nás vykúpil, posvätil, očistil.

svadobná slávnosť

Treťou etapou svadby v Oriente v dobe Pána Ježiša bola svadobná slávnosť. To nebola iba „hostina“, pretože nešlo len o jedlo a pitie. Bola to skutočne slávnosť, ktorá trvala dlhšiu alebo kratšiu dobu podľa ľiančnych možností a spoločenského postavenia ženícha. Na takej slávnosti v Káne Galilejskej Pán Ježiš urobil prvý div.

Pri čítaní biblického textu v Zj 19 o svadbe Baránkovej je zvláštne, že stredom pozornosti nie je nevesta, ale Ženich. Jemu sa vzdáva hold tiež aj preto, že už nadišiel čas svadby a manželka je pripravená. Táto udalosť je spojená s druhým príchodom Pána Ježiša na túto zem. Ešte pred týmto príchodom bude cirkev vychádzia do prítomnosti Kristovej, ktorá je vlastne druhou etapou sňatku, predstavenie cirkvi ako nevesty Ženíchovi. V Zj 19 ide o tretiu časť sňatku, o svadobnú slávnosť. Od vychádzania cirkvi do Pánovej prítomnosti a Jeho druhého príchodu (viditeľného) na túto zem bude ešte posudzovanie života veriacich pred súdnou stolicou Kristovou. Bude to skúška ohňom, v ktorej všetko, čo nebolo z Boha a pre Boha v našom živote, zhori. A to, čo zostane, bude tým slávnostným rúchom nevesty, v ktorom sa spojuje s Pánom ukáže na verejnosti (1K 3,13-15).

V ďalšom texte Zj 19 je opis toho, ako Pán Ježiš spolu so svojou manželkou (obrazne na bielych koňoch) prichádza na túto zem, aby porazil satana a jeho armádu – aby tak obdržal satisfakciu na zemi, ktorá bola nepriateľská Jemu aj Jeho cirkvi, a súčasne naplnil aj zemske zaslúbenie vernému zostačku Izraela o tisícročnom kráľovstve. Pri tejto zemskej fáze svadby Baránkovej bude zjavené Božie tajomstvo Krista a cirkev Izraelovi a národom. Tak, ako museli byt naplnené požiadav-

ký Božej svätości a spravodlivosti v súdnej stolici Kristovej pre Jeho cirkev v nebesiach, tak musí byť súd na tejto zemi týkajúci sa Izraela a národov. Len tak „svadobná slávnosť“ v tisícočnom kráľovstve Pána Ježiša Krista môže dostať plný požehnaný pozemský výraz (porovnaj nebeský a zemský Jeruzalem v nádhernej jednotke). Nebeská sláva svadby Baránkovej sa spojí so zemskou slávou. Blahoslavení sú všetci, ktorí zo všetkých národov budú povolení na túto svadbu Baránkovu. Nie všetci však budú hodní vojsť na svadobnú hostinu. Mnoho povolených odmietne a preto zahynie v dobe veľkého súženia. Mnohi nebudú mať olej, nebudú patrif k vernému zostatku, ktorý bude očakávať Mesiaša, iní nebudú slúžiť tak, ako by mali, a hrievu za-

—jos

VZÁCNÁ HŘIVNA

„Nepromarnete tento čas...“ (Ef 5,16) — tak zní pokyn, ktorý nám Bůh dává ústy apoštola Pavla. Jestliže ho Duch svatý vedl k tomu, aby k mnoha závažným myšlenkám, doporučením a příkazům věřícím v Efesu připojil i toto napomenutí, pak je to proto, že křesťané by s časem neměli nakládat lehkovážným způsobem.

Čas lze promarnit, znehodnotit, nevyužít. Je možné ho vynaložit i v záporném smyslu se zhoubným a škodlivým zaměřením. Představme si však, že bychom si čas museli koupit a za každou hodinu zaplatit na příklad 50,— Kčs! Jak jinak bychom si ho potom vázili! Vždyť čas jsou peníze, jak říkají Angličané. Je to hodnota, z níž je možné něco vytěžit, vyzískat pro sebe i pro druhé. Proto každý z nás by si měl být vědom, že čas je hřivna, s níž je nutné pečlivě hospodařit. A touto hřivnou jsme obdarováni my všichni bez rozdílu. Ale pozor! Tato hřivna se neustále zmenšuje. Nelze vrátit včerejší den nebo minulý týden. S časem, který zapadl do moře minulosti, už nelze disponovat. To je jedna závažná skutečnost. Ale k ní přistupuje ještě druhá: Nikdo z nás neví, kolik času má, kolik mu ho zbývá do konce života nebo do příchodu Pána. „Jako sen pomíjí čas, kterým Pán daří nás.“ Kéž proto každá chvílička, každý sebenepatrňejší okamžik je námi užitečně využit, vykoupen. Dáme-li své životy do služby Pánu Ježiši, pak vzácná hřivna, kterou jsme byli obdarováni, nebude rozhodně promarněna.

hk

kopú, služobníkom nebudú dávať po-krm včas (Mt 24), preto zostanu stáť pred zavretými dverami. „Nie, neznám vás, idte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, ktorý je pripravený diabolu a jeho anjelom“ (Mt 25, 41-46).

Tri etapy sňatku cirkve so Ženichom, Pánom Ježišom Kristom: zasnúbenie v terajšej dobe milosti, predstavenie pred trónom Božím po vychvátení do oblavok k Pánovi, a svadobná slávnosť v nebi, trvajúca aj na tejto zemi tisíc rokov v podivuhodnom súlade „jedného dňa“ (2Pt 3,8). Nie je to slávna perspektiva pre teba, ak si znova-zrodený a patrī k cirkvi Pána Ježiša, k tomu najvyššiemu Božiemu tajomstvu Jeho slávy? (Jz 21,9-27 a 22,1-5).

Bůh, který vysvobozuje

„Danieli, služebníku Boha živého, do-kázal tě Bůh, kterého stále uctíváš, za-chránit před lvy?“ Daniel 6,20

Daniel je v Božím slově nazván mu-žem velmi milým. Svým životem v cizí zemi — Babylónské říši — ukázal, že v jeho srdci je živý Bůh, který může také vysvobodit. V 6. kapitole proro-ka Daniela je napsáno o tom, jak Daniel osvědčil svoji věrnost a dokázal, že věří živému Bohu. Věrný Daniel se nebál lidských nařízení, ale spolehl se a věřil za všechn okolnosti Bohu. Přes královské nařízení se i nadále trátil denně modlit. V této situaci vidíme na jedné straně Danielovu neochvějnou, ničím nenarušenou věrnost, a na druhé straně závist královských úředníků, kteří záviděli Danielovi jeho vysko-ke postavení v království a přízeň krá-lé Daria. Daniel si přízeň krále nevybo-joval sám svou silou a uměním. Bůh byl s ním a dal mu svoji moudrost, tak-že Daniel předčil v moudrosti všechny královské úředníky. Darius to poznal, že Danielovi přední místo v království

Mrtvých bohů je mnoho, ače jen ži-vý Bůh může vysvobodit, jak vysvobo-dil Daniel a také nás, kteří o tom svědčíme. Možná si říkáš, že existuje mnoho náboženství a proč by mělo být jen křesťanství pravdivé a ostatní ne? — např. islám, buddhismus, hinduismus, brahmanismus. Mnohá náboženství jako za doby Daniela, i dnes usiluje o narušení Božích plánů s člověkem a timto světem. Zasévá síně zkázy do srdce a odvádí ho různým způsobem i záchrany v Pánu Ježiši. Tehdy usiloval o zničení Božího svědka Daniele, kte-rý byl důkazem Boží existence, mocí a síly. V Danielově srdci vládl Bůh, kte-rý i mocným lidem tohoto světa doká-zal svoji existenci. Například Nabuchodonozor poznal, že je mnoho mrtvých bohů, ale že jen jediný živý Bůh může člověka vysvobodit i z takové si-tuace, která je z lidského pohledu ne-rešitelná a beznadějná.

Satan se pokusil zlikvidovat Daniele prostřednictvím lvi jámy. Království ú-de až do konce.

♦ Golgota je křížovatkou ciest, z ktorých jedna vede do večnej blaženosťi a druhá do večnej záhuby.

MUSÍ BÝT DÍTĚ JEN NEMLUVNĚTEM?

(aneb co mají společného Izmael a běželští mladíci?)

Jsem některá místa v Písma, která nás nutí hodně přemýšlet. Tak například v Gn 21,14-21 čteme, že Hagar odešla se svým dítětem od Abrahama a po únavém putování pustinou je povrhla pod strom, aby umřelo. Nebylo by na tom nic divného, dokud se nezačne zajímat, kolik bylo Izmaelovi v té době let. Celkem snadno zjistíme, že když se narodil, byl Abraham stár 86 roků (Gn 16,16). Při narození Izáka bylo Abrahamovi sto let (Gn 21,5) a Izmaelovi tedy právě čtrnáct. Připočteme-li určité časové období skryté ve verši 8, mohlo být Izmaelovi v době, kdy jej Abraham s jeho matkou posílal pryč, něco mezi patnácti a sedmnácti lety. S takovým výrostkem už přece nelze zacházet jako s nemluvnětem! Naše rozpaky se ještě zvětší, čteme-li v ekumenickém překladu, že Abraham vložil Hagar dítě na rameno spolu s potravou a měchem vody! Mohla Hagar nosit šestnáctiletého mladíka sem a tam po pustině (spolu s dalším zavazadem) a pak jej „pohodit“ či „odložit“ pod strom?

„Hele, rozpor, vidíte, že to jsou jen posbírané báje!“ řeknou někteří kritikové Písma. Podíváme se tedy na tento „rozpor“ bliže a prostudujeme si dva hebrejské výrazy, kterých je v tomto příběhu použito k pojmenování Izmaele.

Ve verších 14, 15 a 16 je podstatné jméno, odvozené od kořene *j-l-d* = rodit. To může vést k povrchnímu závěru, že slovo **jeled** znamená jen **nemluvněce, malé dítě**. Blížší průzkum všech míst výskytu však ukazuje, že má daleko širší významové pole. Kromě výše jmenovaného významu (např. Ex 1,17n; 1Kr 3,25) popisuje také **odrostlejší dítě, hocha, chlapce** (např. Gn 30,28; Ezd 10,1; Za 8,5) až **mladíka, mládence, mladého muže** (Gn 44,20; 1Kr 12,8nn; Da 1,4nn).

Ve verších 17, 18, 19 a 20 čteme v hebrejském originále slovo **na'ar**. Významové pole je rozloženo podobně. Popisuje **malé dítě, nevorenec** (např. Sd 13,5 nn; 1S 4,21), dále **hocha, mladička** (např. 1S 20,35; Iz 11,6) až **mládence, mladého muže** (např. Gn 34,19; Sd 17,7; 2S 18,5).

Na více místech jsou oba výrazy užity vedle sebe, zámenně: kromě oddílu Gn 21,14-21 je to například i Ex 2,3-10; 2S 12,15-22; 2Kr 4,18-37 a 2Kr 2,23-25, k němuž se ještě vrátíme.

Vidíme tedy, že jak slovo **jeled** tak **na'ar** označují muže od narození prakticky až do dospělé věku, kdy se žení a má vlastní děti. (Určitou obdobou v češtině je např. slovo „kluk“, které má podobně široký záběr: může označovat právě narozeného potomka stejně jako otce rodiny, který vyvádí „klukoviny“). Při překladu do češtiny je pak třeba bedlivě sledovat souvislosti věcné a gramatické, aby bylo zvoleno slovo výstižné a odpovídající a překlad nebyl mechanický. Pro zhrubu šestnáctiletého syna Hagar by bylo nejlepší použít „hoch“, „chlapec“ nebo „mladík“.

Co však se skutečností, že jej Hagar nesla na rameni? Vyjdeme-li z hebrejského originálu, doslovny překlad zní: „Abraham brzy ráno vstal, vzal chléb a měch s vodou a dal je Hagar na rameno i hocha a poslal ji pryč...“ Vidíme, že **čistě gramaticky** není vyloučeno pochopení — a tedy i překlad — že Abraham dal Hagar na rameno jídlo, vodu i hocha. Ve světle předchozích souvislostí je to však ne správné věcně. Správný význam je nabídnut, že totiž Abraham **vzal** vodu a jídlo a **dal** je Hagar a také **vzal** hocha a **dal** ji ho. Co tu je společné není rameno, ale **vzeti** a **dáni**. Nejlépe by bylo přeložit: „Abraham brzy ráno vstal, vzal chléb a měch s vodou, vložil je Hagar na rameno a i s hochem ji poslal pryč...“ Takto také překládá drtivá většina překladů cizojazyčných.

V 15. verši Hagar hocha podle kralického překladu „povrhla“, podle ekumenického „odložila“. I tento překlad je ovlivněn představou, že Izmael byl nemluvně, které Hagar nesla — nepřihlíželo se k předchozí souvislosti jeho věku. Hebrejský kořen **š-l-k** má však mnohem širší význam, než jen základní „odhadit, odvrhnout“. Podle souvislosti znamená i odevzdat, opustit, odmítout, odloučit, oddělit. V podtextu je často dán důraz na ráznost a rozhodnost jednání, někdy v prudkém hnuti myslí. Hagar hocha spíše „opustila“, když po dlouhém bloudění nemohl dál.

Biblický text tu — bez jakýchkoliv rozporů s tím, co říká předtím — věcně popisuje krizovou situaci, v níž se Hagar se svým synem octla po odchodu od Abrahama. Vody, kterou nesla v měchu, nemohlo být mnoho, a zvlášť, když na ni byly dva, brzy jím došla. Hoch Izmael se asi unavil dříve než jeho matka — silná a zdravá žena, zvyklá těžce pracovat — a tak jej Hagar nakonec vysloušenou opustila, aby se nemusela divat na jeho utípení, když mu nemůže pomoci. Její ztrápený pláč a volání chlapce však Bůh slyšel (Izmael=Bůh vyslyšel! Gn 16,11), zachránil je od žízně a postaral se o ně i v budoucnosti.

Tento i následující příklad ukazuje, jak je důležité při překládání brát v úvahu i širší souvislosti. Pokud se jednotlivé verše nebo i celé příběhy izolují, může pak překlad být po slovníkové stránce sice správný, ale po stránce věcně nesrozumitelný až chybný.

Podívejme se ještě na jedno místo, při jehož výkladu nám poslouží maďarský shromážděný k výrazům **jeled** a **na'ar**. Obě slova se objevují vede sebe v kralické epizodě o proroku Elizeovi ve 2Kr 2,23-25. Tento příběh je někdy přijímán s rozpaky, protože se těžko bráníme výčitce kritiků: „To je ale krutý prorok a krve láčný Bůh! Jen proto, že se mu malé, nerozumné děti — které ani nevědí, co dělají — posmívají, zločečí jim a nechá je roztrhat medvědy. To že je prorok Boha lásky!“

Ve světle toho, co už bylo řečeno, však celá situace vypadá jinak. „Pacholata“ — hebr. **ne'árim**, „děti“ — hebr. **jeledim**: setkáváme se tu s množnými čísly právě těch dvou slov, o nichž jsme doložili, že mohou znamenat hočha prakticky od narození až do dospělosti (podobně kralické slovo „pachole“ dnes má význam malého dítěte, ve středověku označovalo hočha, páže, sluhu). Vykladači jsou zajedno, že zde nešlo o nerozumné děti, ale o výrostky, kteří chlubí proroka zámrně urazit. Křičí na něj: „Zmiz!“ či „Táhn!“, podle Septuaginty po něm dokonce házejí kamením. Z jejich jednání je vidět, že nejde o dětskou nerozvážnost, ale o odmítnutí — pohrdání a vyhnání proroka — a s ním i Hospodina, který za proroka stojí.

V Písma je více příkladů, z nichž vidíme, že Hospodinu se nelze beztrestně posmívat. Bůh ale také volá k odpovědnosti jen toho, kdo se odpovídá může. On je láska a dává se poznat všem, kdo ho s upřímným srdcem hledají; ti však, kdo jej odmítají nebo se mu posmívají, sami ponosou následky své vzdouosti. Proto je jisté, že v tomto případě nešlo o nevědomé děti, ale o svévolné výrostky, kteří v prorokovi tupili a haněli samotného Hospodina. Mohli bychom se dálé zamýšlet nad tím, proč? Jaká byla situace v městě, jaké názory slyšeli a přijali od svých rodičů, když se takhle zachovali k Božímu prorokovi? Jejich posměch a urážky jistě nebyly vyvolány jen prorokovým tělesným zjevem, jak by se snad mohlo zdát na první pohled — ten posloužil zřejmě jen jako zámkynka. K čemu byli vychovávání dospívající chlapci v Bět-elu? Odpověď na tyto otázky sice leží mimo tu studii, ale mohou být i nám podnětem k zamýšlení.

Na dvou příkladech jsem se pokusil ukázat, že biblické slovo není zkamenělým textem, ale živým Slovem, které vyžaduje uctivý přístup, spočívající v respektování vnitřní slavby a souvislosti. Nelze ho překládat mechanicky hlavními slovníkovými hesly, ale je třeba se také učit respektovat návaznost celku na základě spolehlivosti jeho zvěsti.

—vp—

díky činíme Bohu a Otci Pána našeho Jezukrista

KOL. 1. 3

Kolossenským 1,3

Co bylo popudem k těmto díkům, které plynuly ze rtů apoštola Pavla k Božímu trůnu? Zdrojem Pavlovy radosti a vděčnosti Bohu byli věřici v Kolossis, kteří přijali zvěst evangelia. Toto slovo pravdy se stalo normou jejich životů, které pak stály a harmonicky se rozvíjely na třech velikých základech do plné duchovní krásy nového stvoření v Kristu. Pavel naštívil Frygii na své druhé a třetí misijní cestě; s největší pravděpodobností však sám do Kolossis nikdy nezavítal. A přece zde u Boží milosti vyrostl sbor, který znal apoštol jen z vyprávění svých druhů; sbor křesťanů, kteří mu působili velikou radost, z níž pramenily jeho děkovné modlitby. Z jakých základů vyrůstala harmonie jejich duchovních životů?

Prvním z nich byla VÍRA V JEŽÍŠE KRISTA. To je základ všech základů: „Nebo základu jiného žádáv položiti nemůže, mimo ten, kterýž položen jest, jenž jest Ježíš Kristus“ (1K 3,11). Kdo chce žít šťastný život, musí stát na tomto základě. Jen osobní přijetí Pána Ježíše jako Spasitele je zárukou požehnaného života ve všech směrech.

Zajímavé je, že apoštol ještě v též verzi (Ko 1,4) připojuje druhou kvalitu nebo druhý základ, na kterém se rozvíjí život kolossenských. Tím je LÁSKA K VŠECHNĚM SVATÝM. Bez ní je to nemyslitelné. Osobní vztah k Pánu Ježíši se musí nultě promítnout do též roviny, do roviny vzájemných vztahů mezi bratřími a sestrami. Zde již není osamělý jedinec stojící vírou na Kristu, ale církev vykoupených Božích dětí, které vzájemně váže lásku. Víra

a láka jsou dvě strany jedné mince, je to pevně spojený rub a líc. Nelze si představit jednu bez druhé. Není je možné od sebe oddělit. Schází-li láka ke svatým, pak dochází ke krajnosti. Tou je pravověrnost (orthodoxnost). Víra bez lásky je studená, rozumářská. Je to tvrdé dogma, které může zajít až k „násilí pravdy“. Kolik škod bylo způsobeno tam, kde se prosazovalo „čisté biblické učení“ tvrdým a nelaskavým způsobem. Jaké chyby nadělali mnozí bratři, když svým „zásudovým“ jednáním chtěli bez lásky napravit chyby jednotlivců nebo nezdravé projevy sborového života. Kéž jsme vedeni zásadou, podle níž by měl kárat druhé jeden, jehož srdce hoří láskou ke všechněm svatým. Ale i vybočení na druhou stranu je nezdravým projevem života věřícího člověka. Láska k ostatním vykoupeným je nemyslitelná bez opravového vztahu k Pánu Ježíši. Ten, kdo kulhá ve víře, nemůže mít správný poměr ke svým bratřím a sestrám. Má-li takový křesťan „lásku ke všechněm svatým“, pak je to jen pouhý sentimentální projev, bezobsažný vztah, který nic nepřináší a nic nedává nebo dokonce toleruje hřich a neukáznost. Jak potřebné je pro zdravý duchovní život stát pevně na pilířích víry a lásky!

To ale není vše. K těmto dvěma sloupcům patří ještě sloup třetí. Život křesťanů v Kolossis se nerozvíjel jen v rovině, nestál jen na základech víry a lásky, ale měl ještě třetí rozměr směrem vzhůru. Oni žili pro NADĚJI SLOŽENOU JIM V NEBESICHEM. Tu potřebo-

vali pro své životy. Vždyť víra a láka jsou spojeny s nadějí; ony závisí na naději. Bez naděje pozbývá život smyslu. Jsou známy případy lidí, kteří skončili své životy sebevraždou jen proto, že pozbily naději. Naopak mnozí přežili i útrapy koncentračních táborů, protože neztratili naději na vysobození a lepší život. Naděje je motor, který táhne člověka dopředu. Je to cesta vedoucí vzhůru. Žili snad kolossenští praktický život víry a lásky jen pro pouhou vidinu své budoucí odměny, která byla pro ně dosud skryta v nebesích? Byla pohnutkou jejich životu vypočítavostí? To jistě ne. Věrnost Pánu Ježíši, lásku k bližnímu — to jsou hodnoty, které lidé kolem nás považují za pořetilost. Proč nejít cestou „ostrých loků“, proč neziskat pro sebe lepší místo na slunci? Proč trávit život v nesoběcké službě a v sebeobětování? Odpověď zní: „Pro naději Ko-
losseňských bylo vědomí, že Boží cesta, po níž se ubírají, je nejlepší cestou; pokoj, který prožívají, je pokojem, který jim nikdo nevezme; radost, která plnila jejich srdece, nebyla jen chvílkovým prožitkem. Věděli, že za nimi stojí Bůh. Jen On byl ručitelem jejich přítomných životů a také ručitelem budoucí odměny, která jednou převýší všechny jejich strázně.“

Víra v Krista, láka ke všechněm svatým a naděje složená v nebesích — na těchto sloupech stáli a rozvíjeli se kolossenští. Proto byly jejich životy vyvážené, proto žili ve vzájemné harmonii i v harmonii se svým Pámem. Jen takové životy jim mohly přinášet požehnání a působit radost Bohu i apoštolu Pavlovi. Proto jsou pro nás příkladem a výzvou k následování. Přijdeme-li v jejich stopách, pak to přispěje k životní harmonii nás samých i k harmonii v našich shromážděních. hk

ZNAKY PROBUZENÍ

Známý anglický kazatel Charles Haddon Spurgeon jednou řekl: Kdybych měl psat rysy probuzení, uvedl bych především tyto:

1. Nezvyklá touha slyšet Boží slovo, k tomu neobvyklá ochota hovořit otevřeně o rozhodujících otázkách života.
2. Neobyčejně jasné poznání svého hříchu a osobní nehodnosti, spojené s ochotou společně s jinými prosit o odpustění a záchrannu.
3. Hluboká vděčnost za smíření oběť Kristovu a radostné předání života Jemu jako osobnímu vykupitelovi.
4. Osobní posvěcení a spojení s Bohem v duchu milosti, provázené konkrétními změnami jednání a zvyklostí.
5. Velká radost z osobní i společné modlitby a ze všech Božích pokynů.
6. Neobyčejný cit pro Boží blízkost, spojený s radostí v Duchu svatém a překypující díky.
7. Zesílená horlivost lásky a prohloubené porozumění pro jednotu mezi křesťany.
8. Vážná starost o záchrannu jiných lidí a povzbudívá řeč o Boží milosti v Ježíši Kristu.

Co se musí při mně změnit, aby probuzení neztratilo na mně? Přel. tp

Když se dnes modlíme o probuzení a přejeme si duchovnější život ve shromážděních, měli bychom si poctivě zodpovědět tyto otázky:

... mám tento hlad po Božím slově?

... stojím před Pánem hotov činit pokání?

... chválím Ho denně, nejen v neděli?

... vedu posvěcený život?

... těším se na modlitbu?

... čekám s napětím na Boží vedení a Jeho úkoly?

... pokouším se pochopit, že právě to je touhou bratrských shromáždění?

... nestydím se za evangelium?

DANIEL

To prvé, v čom sa prejavujú veľké kvality Danielove, je jeho múdrost a ušľachtilá sebakantrola a sebazapretie pri kráľovom stole. Je to vyznešený postoj a príbeh. „A kráľ im vydelen každý deň z výborného pokrmu kráľovského to, čo potrebovali na deň, i z vína, z ktorého sám pil, vychovávať ich za tri roky, a že keď sa dokončia tri roky, majú stáť pred kráľom. A Daniel si položil na srdce, že sa nebude poškvŕňovať pokrmom kráľovým a vinom, z ktorého pije. A prosiac žiadal od náčelníka dvoranínov, žeby sa nemusel poškvŕňovať. Skús, prosím, svojich služobníkov za desať dní, a nech nám dávajú stravu, a budeme jest, a vodu, a budeme piť. A potom nech sa vidia pred tebou a posúdia naše tváre a tváre mládencov, ktorí jedia výborný pokrm kráľov, a podla toho, ako uvidíš, tak učiň so svojimi služobníkmi. A po skončení desiatich dní sa ukázalo, že ich tváre boli krásnejšie od všetkých mládencov, ktorí jedli výborný pokrm kráľov.“

„Všimol som si,“ hovorí jeden cestovateľ Východu, „že ich tváre sú v skutočnosti ružovejšie a hladšie než iných, a že tí, čo sa najväčšmi postia, mám na mysi Arménov a Grékov, sú veľmi pekní, žiaria zdravím a majú jasné a živé vrozrenie.“ Ale pri tom všetkom Daniel a jeho priatelia nežili vždy a na všetkých miestach iba o chlebe a vode. Calvin hovorí, že keď sa dostatočne vzdialili od kráľovho stola, jedli aj mäso a vypili aj víno v úchylištiach povedla babylonských ciest, tak, ako robievali aj doma v Jeruzaleme. Bola to spoločnosť pri stole, modloslužba a hojenie telu a nedôstojnlosť v správaní medzi mladými mužmi v paláci, čo podnietili Daniela, aby hned na začiatku tieto pokrmy zamietol. Keď bol mimo dosahu týchto pokušení a spolu so svojimi tromi družmi, Daniel si neukladal „cnosť“ stravy a vody.

A pritom nebolo nič melancholické a pochmúrne v Danielovej abstinenci. Daniel sa pri svojej diéte nemračil, nekrivil svoju tvár pri kráľových hostinách. Práve pre svoju abstinenciu pomazal svoju hľavu a umyl svoju tvár, takže — iba ak stci si ho pozorne nevšimli — byste si pomysleli, že všetka jeho vľúdnosť a dobrá nálada a veselosť výsledok hojnosti kráľovských pokrmov a nápojov. Ak ste ho nemohli pozorovať v skrytosťi, neboli by ste povedali, že Daniel nejedol a nepil s tou istou chutou a neviazanosťou ako ostatní. V ničom sa ušľachtilý charakter Danielov neprejavil lepšie, ba ani pri otvorenom okne smerom k Jeruzalemu, ani pri vstupe do jamy Ivovej, než vtedy, keď vstával od kráľovského stola, kde s takou prostotou a milotou a srdečnosťou viedol rozhovor s mužmi Babylona.

Daniel neočakával, že si chaldejskí mládenci uložia také sebazapretie ako zájati Hebreji. Tí nemali ani jeho hebrejský zármutok, ani hebrejskú nádej v srdciach, a on tieto veci pri nich ani nehľadal. A je to práve tu, čo mnohí z nás zraňujeme ako seba tak iných svojou abstinenciou. Nastupujeme cestu zdržanlivosti z akéhosi prinútenia. Sme, mnohí z nás, abstinenti — alebo uložili sme si v tom či onom zdržanlivosti — proti vlastnému srdcu; alebo keď sú naše srdcia v abstinenci, sú to často srdcia tvrdé a samospravidlivé. Svoju zdržanlivosť či pôst vykonávame bolestinsky s vedomím vlastnej dôležitosti a s nevrhostou voči tým, čo si vo svedomí zachovali slobodu. A tak abstinencia robí jedného mrzutým a melancholickým, iného prudkým a neznášanlivým. A naše posledné veci sú horšie ako prvé, a naše sebazapretie horšie než sebe-povoľovanie. Ano, nielenže sa musíme vedieť zdržiavať, ale naša zdržanlivosť musí byť pravá a plná slobody a potešenia.

„Dalej,“ hovorí Plutarch, „Alexander bol oveľa menej oddaný vínu, než by ľudia povedali. Hovorievali o ňom ako o milovníkovi vína väčšom než bol, pretože sedával dlho pri stole, ale to mal vo zvyku preto, lebo viacie ľubil hovoriť než jesť a piť. Lebo aj pri jedená a piť prichádzal s novými a zaujímavými myšlienkami, ba aj vo chvíľach pohody a zábavy. Lebo keď mal koná, nebolo hos-

tiny alebo svätby alebo oslavu, ktorá by ho mohla zadržať, na rozdiel od nejedného z veliteľov. Večerieval neskoro a po namáhavéj celodennej práci, ale záležalo mu na tom, aby každý pri jeho stole bol rovnako obslužený a potom sa od stola neponáhal. A vo všetkých ostatných veciach bol rovnako vznešený; dobre a milo bolo prebývať s ním a obsluhovať ho.“

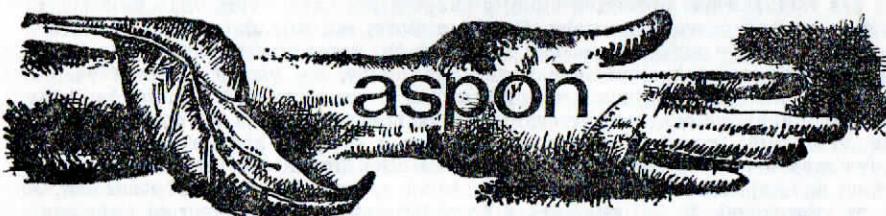
Skoly Chaldejov, ich literatúra, pravá veda i pseudoveda, ich architektúra, hudba, politika i vojenstvo, ich náboženstvo a umenie s ním spojené — nič z toho nebolo Danielovi cudzie alebo hodné opovrhnutia. Zajaté knieža vstúpilo do toho všetkého so zápalom a pracovitosťou, akú aj dnes očakávame od skutočných študentov. Daniel videl, že celý život mu pride prečíť v Babylone a povedal si, že jeho vyhnanstvo nebude stratený časom ani pre jeho myšel ani srdce. Chaldejská astrológia už dávno postúpila svoje miesto modernej vede a astronómii a s ňou aj mágovia, zaklináči a „hviezdarí“. Ale vpravde filozofické založenie, aké Daniel preukazoval medzi mudrcami Babylonu, je stále pravým a múdrym postojom pre všetkých nás uprostred štúdií a skepticizmu našej oveľa vedeckejšej, učenejšej a prešpekulovanejšej doby. Daniel, z Božej milosti, vlastnil pravdu, ktorú Chaldejci hľadali v slnku, v mesiaci a hviezdach, v snoch a zaklinaniach. A keď bol uvrhnutý medzi špekulácie a povery Chaldejov, bol vystavé študovať všetko, čo videl a počul so záujmom, s inteligenciou a sympatiou, aké sa nájdú iba v skutočne náboženských a kultivovaných myslach. Vo svojom pôvode, vo vychovaní, v knjihách Daniel vlastnil poznanie Boňa a Iудi, ku ktorým nemohla dôjsť žiadna múdrost Chaldejov, ale pritom bol natoľko študentom, že videl, že aj oni despeli k istej učenosti a náboženstvu, ktoré si zasluhovali jeho pozornosť. A tak sa vypracoval, že bol nakoniec viac než rovnocenným partnerom najučenejších kráľovských poradcov. Bola to kapacita jeho myseľ spojená s ušľachtilosťou charakteru, ktoré dali Danielovi také postavenie na chaldejskom dvore. Ezechiel, jeho súčasník, počul tak veľa o Danielovej múdrosti, že jednemu pyšnému nepriateľovi Izraela ironicky povedal: „Si múdrejší než Daniel.“

Prorok Daniel vyrástol v účinného modlitebníka, ako v pokáni tak v primlúvach, a to takým spôsobom, ako sa dochádza k majstrovstvu v hocikorej innej disciplíne vedy či umenia — stálym a nepolavujúcim cvičením. Pane, nauč nás modliť sa, povedal jeden z učeníkov Pánovi pri istej príležitosti. Ale ani nás Pán nemôže žiadneho z nás len tak naučiť modliť sa. Každý človek sa musí učiť sám denno-denне tomuto najosobnejšiemu, najtajomnejšiemu a od skúseností najzávislejšiemu umeniu. Tu nieto kráľovskej cesty, nieto ani skratky ani fahšej cesty. S modlitbou treba začať skoro a cvičiť výtrvalo. Musíš mať aj zvlášť oddelené chvíle pre modlitbu, keď nerobiš nič iné než sa modliť, hoci aj celú noc a celý deň. Musíš sa modliť aj vo svojich snoch. Až nakoniec prideš tak ďaleko, že budeš žiť, hýbať sa modlitbou a budeš do modlitby cele ponorený. Je teda zrejmé, že takéto niečo nemožno naučiť len tak hocikoho a najmä nie takého, čo pocítuje nechuf už len pri myšlienke na podobný druh modlitby. Bolo to ponajprv jarmo jeho mladosti, čo učilo Daniela modliť sa. Babylon učil Daniela a jeho troch druhov modliť sa a modliť sa spoločne. Byl zajatý v dome svojho otca cudzími vojakmi, dostal babylonské okovy na ruky a nohy, uvidieť veže Siona posledný raz, byl požiadany o niektorú z piesní sionských pri úmornej robote v zemi cudzincu — sami by ste sa stali pravými modlitebníkmi v škole, ako bola táto. To preto, lebo vaša nádoba sa z tyždňa na tyžden nevyprázdňuje, preto vás malo kedy vŕdla na modlitebnom zhromaždení Jeremiáš, veľká autorita na otázkou, preto sa niektorí ľudia modlia a iní nie, hovorí: „Moáb Žil bezpečný od svojej mladosti a pokojne sedel na svojich kvasničiach, ani neboli prelievaný z nádoby do nádoby ani nechodieval do zajatia, preto stojí jeho chuf v ňom a jeho vâňa sa nezmenila.“

Ale Daniel, práve preto, lebo v Jeremiášovi čítal, že vyslobodenie stojí pred prahom, oddal sa modlitbe tak veľmi, akoby modlitba bola jedinou a preurčenou

pričinou prichádzajúceho vyslobodenia. Daniel si obliekol drsné rúcho a postil sa a modlil sa a vracal sa k hriechom vlastným i svojho ľudu spôsobom, ktorý nás zráža a zahanbuje. Nemôžeme pochopíť Daniela. Nie sme dosť hlbokí. On sa modlil, postil a upadal do agónie modlitby, akoby nikdy nebol počul o blízkom vyslobodení. Modlil sa a postil tak, ako nikdy predtým, za celých tých sedemdesiat rokov. Čítajte, vy, modlitebnici, tú veľkú kapitolu o modlitbe. Čítajte a pocháňte sa do hlbokých vecí Boja i duše. Čítajte a praktikujte ju, až budete poznáť zo skúsenosti, čo je to odpoved na kajúcu a výtrvalú modlitbu. Vyčkajte na odpoveď do poslednej slabiky, než počavíte v pokáni a v modlitbe. A potom, keď vaša modlitba dostala plnú odpoveď, aj potom ešte čítajte ďalej a iné kapitoly, hlbšie kapitoly, až sa naučíte novým pôstom a spoznáte nové drsné rúcho, popol a nové pokánie — až do najsvätejšej staroby.

sprac. mk

V sychravé listopadové ráno
som sa takmer märne tisol
do preplneného autobusu 117.
Napokon sa mi to horko-fažko
podarilo.
Bol som v duchu rád.
Aspoň sa veziem.
Tak to býva v našom kresťanskom
živote.
Vezieme sa privrznuť medzi dverami
do nebeského kráľovstva.
A sme spokojní.
Predsa sa vezieme.
Aspoň.
V strede autobusu
bolo ešte dosť miest.
Všetkým by tam mohlo byť
oveľa príjemnejšie,
keby nebolo falošnej spokojnosti:
Aspoň sa vezieme.
Keď som sa tam konečne dostal,
všimol som si nápis pri obloku:

— Postupujte ďalej
a ak stojíte, držte sa!
Neviem, prečo nám stačí údel
hlavni vychvátených z ohňa
a nalomených trstín
a ēmudiaciach knôtov.
Prečo nám stačí iba
dostať sa do neba
v kabaniciach úbožiakov.
Dnes večer som sa vrúcne modlil:

— Pane, vyznávam hriešnu spokojnosť
so spásnou milosťou
i keď Ti za ňu znova a znova
vrúcne ďakujem.
Pomôž mi, prosím,
vo vieri rásť
a držať sa
a postupovať
a nezastat pred trónom Odmieňajúceho
s prázdnymi rukami.

jk

- Drž krok s Bohom, ktorý každý krok tvojej cesty najlepšie naplánoval.
- Boh nás formuje, hriech nás deformuje. Kristus nás premieňa.

Skôr, ako dieťa pride na svet, vytvárajú sa podmienky pre jeho prostredie, život a vzраст. Túto skutočnosť by si mali veľmi uvedomiť mladí ľudia, ktorí telesne i duchovne dospevajú pre úlohu otcov a matiek.

Život a jeho okolnosti znamenajú pre rodičov veľkú skúšku, v ktorej ide o ich radosť, ale nadovšetko o život ich dieťaťa. V tejto skúške nemôžu vifazne obstat rodičia, ktorí nie sú rovnakého ducha, viery, lásky a nádeje. Mali by totiž rozdielne názory na dieťa a na jeho dobro. Jeden by hľadal duchovný a druhý zase telesný prospech dieťaťa. Rozporný prístup rodičov vycíti i samotné dieťa a zvyčajne si zvolí svoju vlastnú cestu a odmietne i dobrú radu rodiča. Šťastná je dieta, ktorého rodičia majú rovnakú myšľ, jedno srdce a jeden ciel.

O Mojžišových rodičoch čítame, že z domu Leviho odišiel muž a vzal si za ženu dcéru z pokolenia Leviho (2M 2,1). „Co je na tom zvláštne?“ si niekto pomyslí. Práve zdôraznenie toho, že obaja boli z pokolenia Leviho, znamená mnoho! V tom je skrytá rada: tak to má byť! Obaja žili pred tvárou živého Boha, a to sa prejavilo v ich ďine vieiry, keď šlo o život ich syna Mojžiša. V ďalšom verši čítame, že „žena počala a porodila syna“ (2M 2,2). Medzi 1. a 2. veršom nie je napísané, že žili sami pre seba niekoľko rokov a potom malí dieťa. Drahí mladomanželia, pamätajte, že prvotina lásky manželov patrí deťom, a nie na „nasýtenie“ samých seba. Deťi majú rásť v prvotnej láske rodičov, a nie až v dobe, keď sú už sami seba „sýti“. Sobeckost sa pomní!

Dnes kolujú i také nahľady, či je vôbec účelné mať deťi. Prorok Izaiás vyslovil „beda“ nad takým zmýšľaním: „Beda tomu, kto hovorí otcovi: Načo plodíš?“, a boli to časy veľmi, veľmi zlé.

Nemôžem zabudnúť na chvílu, keď som stál na schodišti nemocnice a sestra mi príšla označiť: Syn sa vám narodil. Skoro som nahlas vykrikol prosbu: Pane Ježišu, ak by nemal byť v živote tvoj, tak si ho vezmi hneď te-

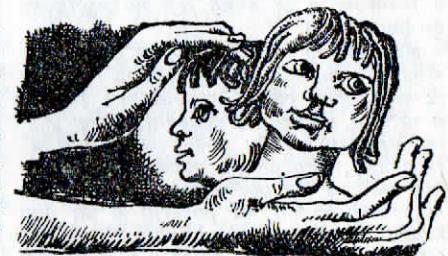
a dietatko rástlo

Lukáša 2,40

raz! Takú veľkú túžbu som mal, aby cele náležal Pánovi. Ako prijímate deť do svojej rodiny? Počatie dieťata by malo byť za súhlasu oboch manželov, aby sa dieta nestalo bremenom tomu, ktorý dieta nechcel. Je to pre dieťa tragédia, ak niektorý z rodičov naň zaevrie, a naopak šťastím, keď je prijímané s láskou a vďačnosťou.

Ked sa Jakob vracal z Páran-aramu, prišiel mu naproti brat Ezau. Po privítaní sa ako bratov položil Jakobovi otázku: „Koho to máš pri sebe?“ (1M 33,5). A odpoveď? „To sú deti, ktorí mi Boh požehnal svojho sluha.“ Podvajme sa na svoje rodiny a odpovedzme pred Pánom: Koho to máme pri sebe? Aký mám k nim vzťah, aké mám na nich nároky, čím sú pre mňa? Sú snáď pýchou môjho života, alebo len „inventárom“ či dokonca bremenom, ktoré triky nesiem? Odpovedzme! Možno modlou, možno snom nádejí mysliac na ich vzdelenie, slávu a postavenie? Jakob tak nemyslí. To nie sú „moje“ deti, ale Božie, Bohom darované, a to z pôsobej milosti. To je pravý vzťah a príjatie deťi do rodiny. Boh ich „dáva“ nám, aby sme my ich dali (priviedli) k Bohu. Nejednajme s deťmi ako s vlastníctvom, ktoré je nám dané do ťubovôle. Boh ich bude vyhľadávať z našej ruky.

Všimnime si ďalej, čo Anna povedala o svojom dieťati: „Za tohto chlapca som sa modlila a Hospodin mi dal to, čo som si prosila od neho. Preto ho i

ja oddávam Hosподинovi, aby bol jeho po všetky dni čo bude žiť; JE VYPROSENÝ PŘE HOSPODINA" (1Sa 1,27-28). Syna si vyprosila od Hosподina, nie však pre seba, ale pre Boha. Koľko našich detí bolo takto vyprosených „pre Hosподina“? Koľki zabudli sľúbit: „Tebe ho dám...!“. Veď „stratit“ dieťa znamená mnoho. Často sa zabúda na jeho cenu a určenie, preto ho mnohí ľahko strácajú. Čo povieme, keď se nás raz Pan spýta: Kde máš zverený dar, moje dieťa?

Úž sme si pripomenuli z proroka Izaiáša (45,10), ako bolo vyslovené „beda“ nad tými, čo vraveli „načo plodíš?“ Pán Boh pokračuje: „Starosť o mojich synov a o dieľo mojich rúk ponechajte mne!“ (v. 11). Neträgt sa o budúcnosť svojich detí tu na zemi, len ich Jemu odovzdaj. Starosť o ne prevezme Boh. Koľki stroskotali práve tým, že sa ich rodičia prevelmi o nich „starali“. Vlastnou starostlivosťou prekazili prácu Bohu. Riešili ich časné veci, ale na večnú budúcnosť zabudli. Čo povedal Pán? „Hľadajte najprv nebeské kráľovstvo a jeho spravodlivosť a ostatné VÁM BUDÉ PRIDANÉ“. Veríme tak, že si bez výhrad privlastňeme tenio Boží výrok: „Čože to osozí človekovi, keby ziskal hoči aj celý svet a svoju dušu utratil?“ Neträgtme sa o časnosť našich detí, len ich privedme k Nemu, aby sa mu odovzdali. On dáva zárukú, že sa o ne postará. Boh ich povedie tak, že budú vidieť Jeho mocnú ruku pri sebe, ako to videl Jozef. On zápasil o dve veci: aby zostával v Božej bázni a v čistote svedomia, a aby Boh bol s ním. Potom aj to zlé videl z poohladu budúcnosti ako dobré. K tomu vychovávajme naše deti a Boh bude s nimi ako s Jozefom a požehná ich vo všetkom, čo budú robili.

Manželstvo je pre človeka novou cestou, ktorou ešte nikdy nešiel. Môžeme ju prirovnáta ceste Izraela cez Jordán a za ním, ako o nej povedal Jozue: „Lebo ste ešte nikdy nešli touto cestou“ (Joz 3,4). Ako potom vlastne ťšli? Truhla zmŕtvych Hosподinovej ťšla pred nimi, mali sa na ňu pozerať a za ňou kráčať. Božie vedenie, Jeho Slovo, zaslužená — to dáva smer a cieľ nášmu

životu. Je možné, že manželia sa zhodnú aj „bez Boha“, ako Ananias a Zafira, ale nte na požehnanie.

Mat deti, uwiesť ich do života a správne vychovať, to je veľká vec. Ak sme úprimní, musíme povedať, že to ani nevieme. Bárs by sme boli skôr poznali túto nevedomosť a neschopnosť! Istý človek mal viacero detí. Pri rozhovore o nich sebavedome povedal: „Uvidíte, čo ja z týchto mojich detí vychovávam!“ Ale nevychoval a niektoré sú mu bremenom a hambou. „Čo ja ... vychovávam“. Ako by sme mali vtedy, keď prichádza dieťa do rodiny, padnúť na kolena a prosiť, ako Manoach, keď sa mal narodiť syn Samson: „O, môj Pane, prosím, nech ešte pride k nám muž Boží, ... aby nás naučil, čo máme činiť s dieťatom, ktoré sa má narodiť“ (Sd 13,8). Anjel Boží prišiel a učil ich: nemá pit nič opojné, jest nič nečisté a britva nevstúpi na jeho hlavu, bude nazarejom Božím OD ŽIVOTA MATKY. Koľki by mohli vydávať svedectvo o tom, že práve chodenie detí do zhromaždenia od malíčka bolo požehnaním pre nich v tom, že sa odovzdali Pánovi.

Niektoři rodičia nemajú čas pre svoje deti a miesto rozprávania im o Božích veciach, pošlu ich počúvať rozprávky, aby mali tak od nich „pokoj“. Istý brat rozprával, ako viedol deti k Pánovi: každý večer im čítal biblické príbehy, rozprával sa o nich s deťmi a vždy ich spájal v istých bodoch s Pánom Ježišom. Deti potrebujú čas rodičov, nie na zábavy, ale na zdravé duchovné rozhovory. Iný brat povedal: keď prídu k nám vnúčence, hned mi donesú Bibiu a prosia: Dedko, prečítaj nám niečo z Knihy. A či vám doma ocko a mamka nečítajú? — Oni nemajú čas! — To je smutná a obvinujúca odpoveď detí. V Plači Jeremiášovom je verš, ktorý sa hlboko dotkne srdca: „Deti si prosia chleba, ale nieto nikoho, kto by im odlomil“. Bol to čas zajatia. Drahí rodičia, v akom „zajatí“ to vlastne žijete, keď nemôžete „odlomiť chleba“ deťom, ktoré oň prosia? Vy predsa máte Chlieb života a nedáte ho vlastným deťom! Ako ho potom dáte iným?

Rodičia a deti patria neodlučiteľne

k sebe. Istá sestra 9 rokov bola doma pri deťoch, čím „stratila“ veľmi dobré zamestnanie. Keď jej manžel nedovolil nechať dieťa na starých rodičoch, horko plakávala a nemohla pochopíť, ako môže byť muž tak krutý knej, keď na viac súrne potreboval peniaze na splatenie dluhu. Dnes však každému doporučí: nech každá matka si vychová vlastné deti sama i keď by ju to stalo čokolvek. Pán jej to odplatił radosťou, lebo všetky tri deti patria Pánovi. A to je viac, ako by bola získala celý svet a svojím deťom by uškodila. Faraon radil rodičom Izraelovým: vy chodte na púšť obetovať Bohu, ale deti nechajte v Egypte. Poslúchli túto radu? Veru nie! Ale ako ľahko matky dnes opustia svoje deti, dajú sa od nich odlúčiť, len aby nemuseli sa v hmotných veciach uskromnit. Naučme sa láske k deťom od matek Izraela.

Pán Ježiš o deťoch povedal, že „ich anjelia v nebesiach ustavíene hľadia na tvár môjho Otca“. Nemáme nimi oponovať, ani ich pohoršovať. Maličkým nemáme brániť príslušného Nemu. Či nemáme byť naplnení bážiou a zodpovednosťou v každom jednani s deťmi? Boh povedal o Abrahámovi, že „pričíže svojim synom a svojmu domu po sebe a budú ostríhať cestu Hospodinovu ...“ (IIM 18,19). Sme ľudia víry ako Abrahám, sme jeho synovia a tak je to i

naša povinnosť, prikázať a ostríhať cesty Hospodinove, aby sme vzali požehnanie. Odovzdali sme štajetu víery v našom dome našim synom, dcérám, vnukom? Príčinili sme sa o to, aby Boh mohol požehnať aj naše potomstvo? Či som zabudol prikázať, alebo i sám ostríhať cesty Hospodinove? Vieme, že viera nie je dedičná, ale vieme i to, že naše deti sú posvätené a majú k nej najbližšie, aby sa jej stali ľudstvom. Nuž, urobme všetko, čo urobíte nám, aby i naše deti boli požehnané a vzali zasluženie (Sk 2,39).

O Možišovi čítame, že bol krásny rodičom, ale v Sk 7,20 že bol krásny Bohu. Aj faraonovej dcere sa musel zdať krásnym, keď ho vzala k sebe „za syna“. Zlutovanie sa nad ním, vychováza opatrenie, vzdelenie — to všetko malo jediný cieľ, aby bol vychovaný za jej syna, syna Egypcia. Ak raz naše deti budú musieť ísť „na dvor faraona“, nech sú tak vychované a pripravené, ako Možiš, ktorý aj na vrchole slávy odoprel sa menovat synom dcéry faraonovej a vypolil si radšej trpief a strádal s Božím ľudom, ako mal dočasného pôžitok hriešny. Aké sú len prediné Božie cesty s Ježom ľudom i s nami. Hoden je našej dôvery, celého spoločnutia sa na Neho. Nech nám On sám dá k tomu milosť. Or

OSTRAVSKÉ VELIKONOČNÍ SHROMÁŽDENÍ

(DOKONČENÍ)

A zůstává ještě něco z VELIKONOČNÍ OSTRAVY 1936?

Ted, když už je vlastně v tomto čísle ŽS „podzim“? Zdá se to přece už tak dávno ve spěchu našeho přítomného života, nabitého tolka novými zážitky a dojmů! Copak nezapomínáme stále jedno pro druhé? Nezůstává ze všeho toho krásného jen krásná hřejivá vzpomínka, v níž se zákonitě ztrácel či dokonce vytratil požehnaný vliv tehdajšího Božího oslovení?

— Velikonoce vás všechny jsou nerozlučně spjaty s KŘÍŽEM PÁNA JEŽÍŠE KRISTA — s Ježo přehořkou smrti za nás

a pro nás, ale též s jeho SLAVNÝM VZKŘÍŠENÍM — znakem nového života, nového jara. Nemohlo být vhodnejšího tématu sborového dne v Ostravě než onoho úzasného bohatství z Ježo podivuhodného ZÁVĚTI J 13,14!

— Nejenom je odkazuje, ale ON JE DÁVÁ ve své lásce, lásce svého Otce, v lásce Boží! A protože zeměl, platnost této závěti se naplnila! Toto bohatství tedy máš — JE TVÉ! Drž je tedy pevně, raduj se z něho, užívaj je, rozdávej je, služ jím všem těm, kteří je nemají a rozmožuj u těch, kteří z něho nedovedou dosud vic brát než ve skutečnosti mohou! Kolik je dnes chu-

doby právě z tohoto důvodu tam, kde jsou pro ně největší předpoklady! Proč vlastně žít tak hluboko pod úrovní našich skutečných duchovních možností, když jsme ve svém Pánu tak nesmírně bohatí — a ne jako ubohá zebračka, která vedla tak bídňí život z almužen, ačkoliv po její smrti našli lidé pod otepi slámy jejího lůžka desetitisícové částky?

Rozdávejme bohatství Boží lásky

1. ve vzdělávání jedni druhých v Kristu a v Jeho Duchu (1Tm 4,13-16),

2. v nošení břemene druhých i svého vlastního v tichosti a v pokorné trpělivosti našeho Pána (Mt 11,29-30),

3. v opravdových modlitbách za druhé, při kterých zapomeneš sám na sebe a osvobodíš se od své soběstřednosti — tedy v nezíšné Boží lásce — „ve jménu Jeho“ (J 17,9,15-17),

4. v poddanosti druhým pro Pána — k Jeho cti a slávě — a to tak, že se ponížeš před Bohem pro druhé, aniž se při tom zpronevěruješ jeho důstojnosti, kterou tebe a mne ozdobuje právě ve chvílicích největšího ponížení od lidí — nejen nevěřících, ale, žel, i často tvých nejbližších (2S 19,24,30).

— Jak se nám jeví naprostě neologickým, že náš Pán považuje své JHO za rozkošné a své BREMENO za lehké? Není vše to, „co musíme utáhnout“ právě tak únavné, a to, co musíme unést a stále snášet, tak neúnosné? Jakou „rozkoš“ a „lehkost“ mohl mít náš Pán na své strastiplné cestě za Bohu zcela odcieleným a vzdáleným člověkem či v nesení jeho hříchu na CIZIM KŘÍŽI, který vzal za svůj vlastní, ačkoliv mu vůbec nepatřil? Ten tvůj a můj?

— To tajemství je zcela jistě v tom,

že byl puzen svou Boží přirozeností, aby se těšil z naplnění požadavku Boží svatosti a spravedlnosti, a právě tak z naplnění požadavku Boží lásky k ubohému padlému člověku — aby se těšil z tvého a mého osvobození ze jha a břemene, které učinil svým vlastním ... Kéž bychom vždy dovedli jasné vidět tuto nádhernou skutečnost Boží lásky k nám v KŘÍŽI na Golgotě, kde se pro nás náš Pán nebál žádné potupy a hanby, žádné tělesné, duševní ani duchovní bolesti — abychom nabyl ztracené důstojnosti a v Jeho lásce se přestali pro Něho bát a za Něho stydět ve svých životních podmínkách!

— Taktto se v Jeho Duchu navzájem vzdělávaj, za sebe navzájem modlit, vzájemně nést svá břemena a jeden druhému se poddávat, vede k nádhernému nalezení pokoje pro naši často tak nepokojnou a zemalenou duši ...

— Odkaz velikonoc — nového jara po zimě, nového života ze smrti — je záležitostí vůně květů nových nadějí mládí „den ze dne se obnovujícího vnitřního člověka“, byť se „ten vnější stále víc ruší“, nového zrajícího léta slibných plodů, které ze stromu našeho života bez užitku nespadají v nepohodách životních strázní! A tak nakonec tento odkaz dozrává k plodnému podzimu našich „velikonočních vzpomínek“ z Ostravy — k touženému ovooci pravé Boží lásky „bez slova a jazyka“, ale ve skušku a pravdě (1J 3,18).

— A to je, drazí čtenáři, naše vroucí přání pro vás i pro nás samé, aby nám Boží požehnání, které jsme v ostravských dnech od Pána vzali, nikdy nevymizelo — a mohlo zůstat pro probuzení z našeho duchovního spánku v řádcích našeho časopisu. kk

Maadyho podobenství

DŮVĚRA

1J 4,16

Jistí lidé ve Skotsku chtěli dostat několik vajec z hnizda na stěně propasti a pokoušeli se přimět chudobného chlapce z blízké chaloupky, aby se dal spusdit a vybral je. Řekli mu, že jej uváží na provaz a že provaz budou dobré držet. Nabízeli mu za to značnou sumu peněz, ale chlapec nechtěl jít. Neznal je a ci-

zincům nedůvěroval. Marně jej ujišťovali, že provaz budou držet velmi pevně, aby se mu nic zlého nestalo. Konečně řekl:

„Dám se spustit do propasti, jestliže provaz bude držet můj otec. Jinak ne-půjdou.“

Ten chlapec důvěroval jen svému otci, poněvadž jej dobře znal. A znal jej nikořiv nějakým rozumovým rozborem jeho vlastnosti, nýbrž ze zkušenosti. Věděl, že jej otec miluje, proto mu důvěroval. Cizím pánum však nedůvěroval, poněvadž je neznal. Nedívme se tomu! To je obecně lidská vlastnost, že důvěřujeme jen tomu, koho dobře známe, a naopak nedůvěrujeme člověku cizímu neznámému.

Tak je tomu i v našem poměru k Bohu. Důvěruji Bohu proto, že Jej znám ze zkušenosti. Znám Jej již 40 let jako laskavého nebeského Otce, který o mne skutečně pečeje a který mě plní věrné všecka zaslíbení, jestliže nepochybují o jejich pravdivosti. Znám Jej jako Boha vyslýchajícího modlitby. A čím více jej takto poznávám — nikoli rozumem, nýbrž srdcem a zkušeností — tím více mu důvěрюji. Moje důvěra roste každým rokem, každým dnem.

Důvěra v Boha je vždy založena na známosti Boha, ale známost Boha roste důvěrou. Čím více Boha známe, tím více mu důvěrujeme, tím více Jej poznáváme. Jedno s druhým je nerozloučně spojeno, neboť důvěra v Boha vede ke zkušenostem, zkušenosti rozmnouží pravé poznání a pravé poznání zase působi rostoucí důvěrou.

PŘEKÁŽKA MODLITEB

1Pt 3, 7b

Jedna paní v severní Anglii řekla, že kdykoli poklekne, aby se modlit, vždy si vzpomene na pět láhví vína. Přivlastnila si je neprávem, když byla v jednom domě hospodyně a nebyla od té doby schopna se modlit. Dostala rádu, aby je nahradila.

Ale ta osoba již nežije namítla. „Nejsou snad naživu některí z jejich dědiců?“ „Ano, jeden syn.“ „Iděte tedy k tomuto synovi a zaplatte mu těch pět láhví!“ „Učci se těšit ze světla Božího obličeje“, odpověděla, „ale nedovedu si představit, že bych mohla něco takového učinit. Moje dobrá pověst by byla tímto vyznáním podkopána.“

Odešla domů, ale příštího dne přišla opět a ptala se, zda li by to nebylo právě tak dobré, kdyby ty peníze dala na dilo Boží.

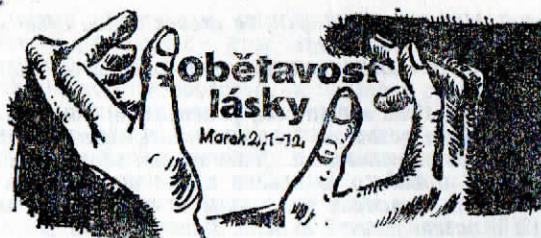
„Ne,“ bylo jí řečeno, „Bůh nepotřebuje kradených peněz. To jediné, co je nutné, abyste učinila, je jít a nahradit způsobenou škodu.“

Nesla své břímě několik dnů, ale konečně šla. Mluvila se synem své bý-

valé zaměstnavatelky, příznala svůj hřích a nabídla náhradu. Ten pán však řekl, že peníze nepotřebuje. Přesvědčila jej však, že je nutné, aby je přijal. Potom se vrátila zpět s radostí a Božím pokojem v srdeci. Stala se významnou pracovnicí v evangeliu a přivedla mnohé lidi k spasitelnému poznání Ježíše Krista.

Drazí přátelé, odklidte ze své cesty takovéto kameny urážky. Bůh nepotřebuje, aby volal: „Hallelujah“ někdo, kdo nezaplatil své dluhy. Mnohá z vašich modlitebních shromáždění jsou nabita lidmi, kteří se sice vrouceně modlí a chválí Boha se slzami v očích, avšak jejich modlitby nemají žádného účinku, poněvadž jejich život není v pořádku. Hřích postavil mezi ně a Boha hradbu. Někdo může stát vysoko v lidské společnosti a může být členem církve, která je ve veliké vážnosti na světě, ale je otázka, jak ten člověk vhlíží v očích Božích. Jestliže také při tobě není něco v pořádku, jdi a naprav to!

● Naozaj žijeme, ak žijeme v rozdávaní sa.

Čtyři muži nesou „šlakem poraženého“ ubožáka na nosítkách k Pánu Ježíši. Pán se nad ním smíloval dvojím způsobem: Jako hříšník potřeboval odpustění a jako bezmocně ležící člověk potřeboval uzdravující moc. Pán mu dal obojí.

Oba dary — odpustění i síla — jsou veliká počáteční požehnání evangelia. Odpustění je osobní záležitost mezi člověkem a samotným Bohem, ale sílu vidí i jiní a je pro ně důkazem přijatého odpustění. Nemám právo očekávat, že jiní uvěří na základě mého prohlášení, že moje hříchy jsou odpuštěny, jestliže neuvidí v mém jednání božskou sílu (Mk 2,10-12).

Chtěl bych stručně poukázat několika poznámkami na dílo těchto čtyř mužů, kteří přinesli k Pánu Ježíši nemocného hříšky bez síly a zcela bezmocného a stali se tak nástroji jeho záchrany.

Předně si všimněme, že jejich dílo bylo **dilem lásky**. Neučinili tak ani za mzdu ani pro zisk. Ani nemohli pro sebe čekat nějaký užitek. Chtěli mu posloužit ochotným srdcem a rukama z vřelého soucitu. Služba, která chce hříšníka přivést k nohám Pána Ježíše, musí vycházet z nesobecké lásky. Jsem-li naplněn Boží láskou, tu jsem zcela samozrejmě a přirozeně veden k tomu, abych dal všechny své schopnosti a možnosti do služeb záchrany trpících a ztracených. Jak je tomu s tebou, drahý čtenář?

Cínnost těchto čtyř mužů byla charakterizována vzácnou **jednomyslností**. Každý uchopil jeden roh nosítka, každý měl své místo a svůj dílčí úkol, za který byl osobně odpovědný. Tak pomáhal a ulehčoval jeden druhému a všichni pracovali na společném úkolu. V práci evangelia musí každé Boží dítko „spolubojovat ve vídni evangelia“ (F 1,27). Jedni vystupují k službě slovem či písni na pódium, jiní se věnují výtáni hostů u dveří, jiní zase zvou přátele a zájemce ke vstupu a ostatní se modlí za požehnání. Jistěže všichni se nemohou účastnit vždy rovným dílem už pro rozdílnost darů, avšak každý má, může a jistě též i zatouží (má-li jeho srdce správný postoj k Pánovi) podle svých možností přispívat k tomu, aby byli přivedeni k nohám Páně bezmocní, nemocní hříchem v atmosféře lásky, víry a modlitby.

Práce evangelia musí být **trpělivá a vytrvalá**. Uvedení čtyř mužů měli problém — dveře byly zataraseny a vlastní místnost byla přeplňena lidmi. Nemohli projít se svým břemenem. Ale oni se nezalekli těžkosti. „Kde je upřímná touha, tam se najde i cesta“. A jestliže selžou běžné prostředky, tu je nutno sáhnout ke způsobům méně běžným. V cestě pracovníků evangelia stojí těžkosti, mnohé překážky, problémy, které znají jen ti, kteří opravdu pracují. To vše však nemůže uhasit Boží lásku, která hoří touhou přivádět ztracené lidé k Pánu Ježíši a která dokáže využít všechny vhodné cesty k dosažení spasitelného cíle u našich bližních.

Dílo těchto mužů bylo také **dilem velkého sebezapření**. Způsob, který použili k tomu, aby nemocného donesli k Pánu Ježíši, je také „něco stál“. S velkou fyzickou námahou museli nemocného vynést na střechu domu, odkud jej plní očekávání spustili se zvláštní opatrností a ohleduplností dolů k nohám Páně. Přitom samozřejmě věděli, že budou muset opravit střechu. Oni však na to nedbalí, jen když mohli pomoci svému milovanému.

Kéž by mezi námi bylo více oddanosti pro službu evangelia. Oddanosti, která vstane k modlitbě o půl hodiny dříve, oddanosti, která otevří peněženku pro dílo Boží, oddanosti, která spěchá ve vlnké a studené večerní hodině do shromáždění, kde se zvěstuje Boží slovo, třeba jen pro povzbuzení sloužícího bratra v jeho práci. Takové projevy oddanosti Pán růd vidí, žehná jim a jimi, a kdo jsou takto oddáni, nezůstanou bez Jeho odměny.

Toto dílo může být dále pouze **skutkem víry**. Naši muži o něm mnoho nemluvili, ale konali je. „Já ti ukážu svou víru na skutečných“ (Jk 2,18). V těchto dnech „práce ústy“ Bůh stojí jen při těch, u nichž se víra projevuje dílem lásky. Takovou víru Bůh oceňuje. Nemůže nás použít, nenalezne-li právě takovou víru. Se „šlakem poraženým“ mluvil Pán proto, že tuto víru viděl u těch, kteří ho přinesli.

Nestačí jen s vírou zvěstovat evangelium a modlit se za jeho vliv, evangelium je třeba důsledně spojovat s prací lásky a s trpělivostí naděje, což je úkolem solidarity všech údů místní církve (1Te 1,3)! Tak se staneme nástroji, jimiž Bůh požehná jiným i nám samotným.

Přivádějme k Pánu Ježíši lidem nemocné hříchem, bezmocné trpící, přinásejme je na jejich lůžku, v jejich poměrech a okolnostech, zcela tak, jak jsou, na svých modlitbách a v účinné službě nesobecké lásky. Neustávajme v konání nejvyššího dobra — v přivádění hříšníků k našemu Spasiteli. On si povíšme i naši víry (jako oněch čtyř mužů) a požehná těm, které k Němu přivedeme stejně, jako požehnal i nám, když jsme k Němu byli jinými přineseni na modlitbách a přivedeni do Jeho přítomnosti. Můj drahý Pane, kéž jsem i já jedním z těchto čtyř!

C. (v. d. K.)

JAK SI POSTAVIT TRVALÝ POMNÍK

„Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem světě, také i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku její.“

Marek 14,9

To, co učinila Maria z Betanie, se stalo jejím trvalým pomníkem. Svou překyplující lásku k Pánu Ježíšovi prokázala, když vylila vzácnou mast z naravého koření na Jeho hlavu. Tento její čin se od té doby až do dnešních dnů trvale připomíná.

Na počátku 19. století se v Yorkshiru v Anglii narodili v rodině Taylorových dva chlapci. Starší z nich se rozhodl pro kariéru. Zapojil se do veřejného života a byl zvolen do parlamentu. Mladší chlapec se rozhodl, že svůj život dá do služby Kristu. Později to připomněl těmito slovy: „Dobře si pamatuji, jak jsem sebe, svůj život, své přátele, mé všechno položil na oltář. Cítil jsem, že jsem v Boží přítomnosti a vstupují do smrtovny se Všemohoucím.“ S tímto rozhodnutím obrátil Hudson Taylor svou pozornost k Číně. A výsledek? Taylor je znám a vážen jako věrný misionář a zakladatel misijní práce v Číně. Starší syn si žádny trvalý pomník nevybudoval. Stal se prostě známým jako „bratr Hudsona Taylora“.

Snad se můžete zeptat: „Je každý, kdo svůj život vydal do služby Pánu Ježíši, znám a ctěn jako Maria a Hudson Taylor?“ Myslím, že ne. Ale bez ohledu na jakékoli uznání zde na zemi, okusí každý upřímný věřící něco mnohem většího! Jan napsal: „... ale kdož činí vůli Boží, tento trvá na věky“ (1J 2,17). A to je pomník, který nemá sobě rovnáho.

- Ak sa nechceš otravovať ovocím hriechu, vyhýbaj sa diablovej záhrade.

ZLOŘEČENÝ A POŽEHNANÝ

V Božím slově máme vykresleno mnoho postav, jejichž život byl zlořečený nebo požehnaný. V uvedených verších proroka Jeremiáše máme ukázkou, jak vypadá život zlořečeného a jak požehnaného člověka.

„Takto praví Hospodin: Zlořečený ten muž, který doufá v člověka a který klade tělo za rámě své, od Hospodina pak odstupuje srdce jeho. Nebo bude podobný vřesu na pustině, který necítí, když přichází co dobrého, ale bývá na místech vyprahlých na poušti v zemi slatinné, ve které se nebydlí.“ (Jr 17,5-6)

Jak hrozivě to zní: „Zlořečený muž“. Nevidíme to dost jasně kolem sebe? Kolik jenom známe takových „vřesů“ v naší bezprostřední blízkosti? Není to poušt a pustina, kterou člověk kolem sebe vytváří? Žije v takovém stavu tak dlouho, až se ocitne v izolaci — v pusté zemi, v níž se nebydlí. Zůstane sám, vnitřně opuštěn. Jeho srdce je jako slatina — slaná, hořká země, ve které se ničemu nedáří, ani radostí, ani vříse, ani lásku. Každá rostlinka, kterou se jiný snaží do této země zasadit, brzy shoří, je spálena soli. Kolik hořkosti je v srdci takového člověka, „sůl vše rozhlodala“, každou víru v něco lepšího (Př 14,10; Sk 8,23).

Dříve ten člověk takový nebyl. Nebyl zatrpklý, neměl hořkost. To vše se nashromáždilo léty — bolesí a hříchem zatíženým svědomím (Ž 32,10a; 38,5,8). Byl jen vyprahlý, toužil po něčem, co by uspokojilo jeho žízeň. V srdci rostl symbol touhy — vřes. Útlý, slabý keřík, rozprostřený na zemi, vzpínající žádostivé vzhůru své krhké větvičky. Ano, byl kdysi mladý, větveky jeho vřesu byly olysypány drobnými kvítky. To byly mladistvé touhy a ideály. Na jedno však zapomněl — na svého Stvořitele (Kaz 11,9; 12,1), a proto vláha nepřicházela (Iz 65,13). Touha po štěstí v pustině celého života vzala za své a on poznal, že ho nečeká nic dobrého. Usadil se na vyprahlých místech. Jeho léty neukončená žízeň ho hnala pryč, dál od lidí, kde hledal samotu, zapomenutí a ve vzpomínkách hledal sám sebe, své ztracené ideály. Poušt však zůstane pouští, ta nikdy vláhu nedá, a proto ani takto nikdy nenašel uspokojení svého rozjířeného nitra. Až nakonec skončil tak, jak mu bylo souzeno. Sám, opuštěn a nešťasten. Zbývá však dodat, proč to vše tak muselo být. Kdo za to může, že musel tak smutně prožít svůj život? On sám! Nevěděl, že „bázeň Hospodinova je pramen života“ (Př 14,27), a proto tak bíděně hynul žizni. Což se celý život nespolehl jen na sebe? Což neskládal své naděje jedině ve svých schopnostech? A když potřeboval pomoc, obracel se zase jen na své přátele a známé. Jim věřil a jedině s nimi počítal. A co Bůh?! — Toho ve svém životě nepotřeboval.

Boží slovo však říká: „Lépe jest doufat v Hospodina, než naději skládati v člověku.“ (Ž 118,8). Snad kdysi věřil, snad byl dokonce velmi šťasten svou dětskou vřívou v Bohu, ale domnival se, že takto prožije celý život. Potom ale přišla doba, kdy od Boha odstoupil, odstupoval od Něho denně více a více, až přestal věřit docela. Tím na sebe přivedl Boží zlořečení (5M 11,16,17). Jestli někdy uznával, že Bůh existuje, pak byl od Něho velmi daleko. A Bůh je skutečně vzdálen od bezbožných (Př 15,29a).

Bezbožný člověk žije bez Boha, vyškrtil Ho ze svého života. Nepotřebuje Ho a nechce Mu věřit. Přestože ho Bůh volal k sobě zpátky, nevrátil se. Jak smutný staví (Iz 48,18). Opustil pramen vod živých, Hospodina (Jr 17,13). Boží slovo to komentuje prostě: „Říká blázen v srdci svém: není Boha“ (Ž 53,2).

O takovém člověku platí slova: zlořečený ten muž! Zde promlouvá nesmlouvavá Boží řeč. Není žádného odvolání. Člověk žne jen to, co sám zasel!

V protikladu k obrazu bezbožníka stojí Boží pohled na člověka, který doufá v Hospodina. „Požehnaný ten muž, který doufá v Hospodina a jehož naděje jest Hospodin. Nebo podobný bude stromu štipenému při vodách, a při potoku pouštějícímu kořeny své, který necítí, když přichází vedro, ale list jeho bývá zelený a v rok suchý nestará se, aniž přestává nésti ovoce“ (Jr 17, 7—8).

Na začátku všeho stojí víra. To je zcela nový postoj člověka k Bohu. Nenezájem a nevěra, ne život bez Boha jako cíl a náplň, ale zde se všechny nejušlechtilejší touhy, víra a naděje upínají k Bohu.

Je toho však člověk ve své pýše a soběstačnosti vůbec schopen? S tím starým, bezbožným člověkem se musí nejprve něco velkého stát! Něco, co ho úplně promění: — ZNOVUZOZENÍ! (Iz 35,6b.7). Je to proměna, kterou působí sám Bůh v člověku, který ho potřebuje a hledá. Bůh na takové hledání odpovídá, nechá se najít (Jr 29,13.14), vloží člověku do srdce touhu začít nový život. Nový život začíná v pokání, kdy hříšník nenávidící svůj hřích — sám sebe — přijímá odpustění vin ve zjevení Boží lásky v Kristově zástupné oběti — ve zjevení Boží odpoutávající lásky k sobě! Tak se stává hříšník Božím dítětem a smí z Boží milosti nyní žít s Ním (Ef 2,8.10). Je to nový člověk a má nový, věčný život (2K 5,17). Žije z víry (Žd 10,38), která vzniká a roste na základě Božího slova (Ř 10,17).

To jsou vody, u nichž je štipen (Iz 61,3b). Jeho kořeny — víra (Ko 2,7) a láska (Ef 3,17-19) jsou hluboko zapuštěny a doširoka rozprostřeny při vodách Božího slova, které navždy uhasilo jeho žízeň (Iz 48,21; Ko 3,16) a zaplavováný neustálým proudem Boží milosti, Duchem svatým (Iz 44,3.4). Boží člověk roste a stává se košatým stromem. Je ztepilý, krásný a ušlechtilý (Ef 4,15). Má nejen zelené listy, víru a naději v každé situaci (Fp 4,4), ale začíná nést ovoce a nese je ustavičně (Ko 1,10). Je to ovoce Ducha — láska, radost, pokoj, tichost, dobrovitost, dobrota, věrnost, krotkost, střídmost (Ga 5,22). To je lahodné ovoce, občerstvující lidi, kteří žijí kolem, a milé Bohu (Ef 5,9-10). Může takovým být jen proto, že jeho základem je Boží slovo (Ef 2,20).

Přijdou i suchá léta — neúspěch, nepřízeň, nepochopení ze strany světa, ale on je pevně zakořeněn u tekutých vod, z nichž čerpá jeho víra (J 5,4). Nemusí se o nic starat (Fp 4,6.7), „A tak všichni, kteří na tebe očekávají, zahabeni neboudou“ (Z 25,3). Ani v suchých letech nepřestává nést ovoce, protože čerpá sílu ze samotného Pána Ježíše, ze stálého spojení s Ním (J 15,4.5.10). Nemusí se bát vedra, tlaku nebo rány, která by ho připravila o duchovní sílu a svážest (Iz 40,30.31). Člověk očekávající na Hospodina nemá v ničem nedostatku (Ž 33,18-19; 23,1).

Zde je podán Boží pohled na bezbožného a v Bohu doufajícího člověka, na zlořečeného a požehnaného. Jaky chceš být ty? Rozhodni se sám, jen jedno si uvědom: „Nemylte se, Bůh nebude oklamán, cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žiti. Kdo rozsíval tělu svému, z těla žiti bude porušení, ale kdo rozsíval Duchu, z Ducha žiti bude život věčný“ (Ga 6,7.8).

- Zármutok podla Boha nás vedie k premýšlaniu. Premýšlanie vedie k mудrosti. Múdrost, ktorá je napokon Božou vlastnosťou, robí nás život užitočným pre Boha i pre ľudí.

Ak zostanete vo mne

(J 15,4-7)

Na znáomom prirovnani o kmeni viniča a jeho výhonkoch Pán Ježiš názorne ukazuje, čo to vlastne znamená žiť s Kristom, zostávať v ňom. Ide tu o neustále vnútorné spojenie učenika so svojím Majstrom, služobníka so svojim Pánom, veriaceho s predmetom a objektom svojej vieri. Čo znamená zostávať v ňom v praktickom živote viery potom bližšie rozvádzza apoštol Ján najmä vo svojom prvom liste.

— Kto je v ňom, zachováva jeho slovo a je v ňom Božia dokonalá láska (J 2,5). Nehovoríme nič nové, ak po vieme, že máme dosť známosti Písma, máme duchovnú literatúru, sme veľmi dobre duchovne vzdelení a predsa je to v našom praktickom živote poslaby. Nezostávame azda v našom Pánovi? Je možné vôbec oddeliť letorast od kmeňa a zachovať si pri tom život? Znova a znowu sa musíme presvedčať o tom, že nie známosť, lež zachovávanie Pánovho slova je jasným dôkazom či sme naozaj v ňom.

— Kto je v ňom, je ponúkaný chodiť tak, ako Pán (J 2,6). V tejto súvislosti je azda dobré pripomenúť si Sheldonovu knihu „Jeho šlapajáč“. Alebo čo by činil Kristus na mojom mieste. Je veľa vecí, na ktoré bu sme mårne čakali Kristov súhlas a predsa ich konáme. Prichodí nám to v hlbokej pokore vyznať a kým je ešte čas, ako malé diefa robí jeden krôčik za druhým na ceste za ním. Po tom vlastne bude známe, že zostávame v ňom.

— Kto zostáva v ňom, bude mať smelú dôveru a nebude zahanbený, keď opäť príde Pán (J 2,28). So zahanbením musíme vyznať, že sotva by sme mali smelú dôveru a neboli zahanbeni, keby prišiel dnes. Bolo by treba ešte prosme Pána o milosť a začnime ho všeličo ponaprávať v našom živote. Pá- jk

nov príchod je veľmi aktuálny. Ak naozaj zostávame v ňom, budeme sa v aktívnej službe pripravovať, aby sme sa nemuseili v deň jeho príchodu hanbiť za premárené roky nášho pobytu v časnosti.

— Kto zostáva v ňom, nehreší (J 3,6). Môže sa pravda stať veriacemu človekovi, že sa dopustí nejakého hriechu, nejakého previnenia. Keby sme poviedali, že nemáme hriechu, sami seba zvodiume (J 1,8). Hriech však treba okamžite vyznať, opustiť a nevracať sa väčie k nemu. Takéto počinanie je dôkazom, že zostávame v Pánovi, že sme nestratili pozície Božích detí.

— Kto zostáva v ňom, ostriha jeho prikázania (J 3,24). Ide o podobné vyjadrenie, ako v J 2,5. Jeho prikazy sú pre každého veriaceho záväzné a pri tom nie sú fažké, či nesplniteľné. Samozrejme platia aj známe prikázania, ktoré dal Hospodin svojmu ľudu skrze Mojžiša na vrchu Sinai. Teda ostrihanie Božích príkazov je tiež jedným z dôkazov, že zostávame v ňom.

— Kto zostáva v ňom, má Svätého Ducha (J 4,13). Pravdaže každý veriaci dostáva pri obrátení dar Svätého Ducha. Časom ho však môže zarmučovať a tak spochybňovať vzácnu skutočnosť, že zostávame v Pánovi. Kto zostáva v ňom, je neustále Božím Duchom plnený a vedený. Kiež by to bola pravda aj v našom živote.

— Napokon kto zostáva v ňom, vyznáva svojho Pána (J 4,15). Vyznávať máme predovšetkým svojím životom i slovom. Tu a tam sa stretávame s pojmom, že niekto je bez vyznania. Kresťan, ktorý zostáva v Pánovi, tăží vyznávať svojho Pána v každom prípade. Ak nemáme na to dosť sín, čiňme pokánie, keby prišiel dnes. Bolo by treba ešte prosme Pána o milosť a začnime ho všeličo ponaprávať v našom živote.

♦ Kristus si vyvolil smrť, aby sme si my mohli vyvoliť život.

Zprávy z KMK a ze sborů

Hnutí „Kresťané pro odbrojení“ bylo založeno v roku 1970 ako projev rostoucího odporu proti atomovému vyzbrojování a rozmisťování raket v Európe. Bezprostredným podnátem pre založenie tohto hnutia bolo petice proti účasti Dánska na týchto plánoch. Výzva bola podpořena mezi jinými i stodvaceti představiteli dánských církvi. Při nedávné návštěvě delegace dánského hnutí „Kresťané pro odbrojení“ v naší vlasti byly projednány s představitelem Kresťanské mírové konference některé otázky související s přípravou světového mírového kongresu, který má být v Kodani v říjnu tohoto roku.

Z bratislavského zboru bola dňa 28. augusta 1986 odvolaná Pánom života i smrti milá sestra KATARÍNA BUČIČOVÁ. V časom životě prežila 86 rokov. Už vo svojej mladosti, ani nie 30 ročná otvorila svoje srdce Pánovi Ježišovi a verne Mu slúžila po celý život. Na jeho pozemskom konci prechádzala väžnou nemocou, ale zostala verná. Teraz už vidí Boha, o ktorom tak rada v zhromaždeniach Božieho Ľudu počúvala a o ktorom tak rada rozprávala každému, kto jej bol daný do obecenstva. S jej telesnými pozostatkami sme sa rozlúčili na cintoríne v Slávičom údolí v Bratislave dňa 4. septembra 1986. Predišla nás ku svojmu Pánovi, kde sa s ňou raz iste stretneme.

HŘEBENOVKA

1.				R
2.	J			
3.				R
4.	J			
5.				R
6.	J			
7.				R
8.	J			
9.				R

Tajenka: Fp 4,5

● Ak ideme na miesto, kde nenájdeme nič okrem Pána Boha, zistíme, že Pán Boh nám úplne postačí.

POSLEDNÍ SLOVA VELKÝCH MUŽŮ

Co řekli nebo zažili muži, jako byl Goethe, Jaroslawski, Napoleon a jiní před svou smrtí? Pohled na úmrtní lože prozraje často mnohem více, než všechna velká slova a spisy za jejich života. V okamžiku, kdy lidé stojí tváří v tvář smrti, odkládají mnozí z nich svou přetvářku a stanou se upřímnými. Mnozí museli přiznat, že žili v iluzi a že následovali klam:

VOLTAIRE (francouzský spisovatel a filozof) —

Slavný satirik skončil svůj život strašným způsobem. Jeho ošetřovatelka řekla: „Ani za všechny poklady světa nechci již podruhé vidět umírat nevěřícího! Křičel celou noc o odpusťení.“

DAVID HUME (skotský filozof) na smrtelném lůžku volal: „Jsem v plamenech!“ Jeho zoufalství bylo hrozným výjevem.

NAPOLEON — jeho osobní lékař napsal: „Císař zemřel opuštěn a sám. Jeho smrtelný zápas byl hrozný.“

CESARE BORGIA (státník) posléze rozumoval:

„Na vše možné jsem za svého života pomyslel, jen na smrt ne, a teď musím zemřít naprostě nepřipraven.“

THOMAS SCOTT (státník a literát):

„Dosud jsem myslел, že není žádný Bůh a žádné peklo. Teď vím a cítím, že otojí existuje, a jsem vydán v záhubu spravedlivým rozsudkem Všemohoucího.“

GOETHE: „Vice světlal!“

JAROSLAWSKI (jeden ze zakladatelů mezinárodního ateistického hnutí): „Prosím vás, spalte všechny mé knihy. Hleďte na Svatého! Čeká na mě již dlouho. On je zde!“

Voltaire, David Hume a jiní by určitě s úsměvem odmítl toho, kdo by jim za jejich života řekl, že bez Pána Ježíše budou věčně ztraceni. Ale i oni museli nakonec uznat závažnost biblického výroku: „Uloženo je lidem jednou umřít a potom bude soud.“ (Žd 9,27).

Bez Pána Ježíše a odpuštění hříchů není naděje na vnitřní vyrovnanost. Před svatým Bohem je každý člověk úplně ztracen. Je jenom jeden, který nás může zachránit. Je to Pán Ježíš Kristus (Sk 4,12).

Jakýsi čínský vědec přišel k jednomu kazateli a řekl: „Viděl jsem již mnoho vašich stoupenců umírat. Mohu říci, že křestané umírají jinak. Co je vaše tajemství?“

Chcete to vědět, milí čtenáři? — Jde-li vám opravdu o pokoj s Bohem a přicházíte k němu s upřímným srdcem ve vědomí své ztracenosti a ubohosti, pak se můžete modlit takto: „Páne Ježíši, prosím, odpusť mi moje dluhy a všechny hřichy! Děkuji Ti, že jsi za mne zemřel a že jsi prolil svou krev z lásky ke mně. Prosím, vkoč teď do mého života! Otvírám Ti dveře svého srdce a prosím Tě, bydlí v mém srdci. Děkuji Ti, že mě slyšíš a přijímáš za své dítě.“

Nezáleží na formulaci vět, ale na stavu tvého srdce. — Jak budeš umírat ty? Bude pro tebe také příliš pozdě? Jak budou znít tvá poslední slova?